

Hà Kin

Chuyện tình New York

Phần 11

Tôi chỉ biết viết chuyện tình yêu bằng những từ ngữ bình thường...

Giọng của Ryan mang chút gì hoang dã nhưng rất nồng nàn. Anh có thì thầm vài tiếng Tây Ban Nha trong bài hát nhưng tôi không hiểu anh đã nói gì. Tôi ngồi đung đưa và liên tục mỉm cười. Anh bồi cứ đứng nhìn mãi thái độ của tôi. Bàn ngồi bên tay trái của tôi có một anh chàng nhìn sang và giơ ngón tay cái lên gật gù, thật là hãnh diện hết chỗ nói.

Ryan solo một đoạn guitar ở giữa bài hát. Ryan trở về bàn, tôi thấy anh rất hạnh phúc. Còn tôi ư, tất nhiên cũng khỏi nói. Có lẽ anh đã gần như chinh phục được tôi hoàn toàn. Anh cho tôi cảm giác tự hào và hạnh phúc mà không biết tới bao giờ tôi mới có thể có lại. Và tôi sẵn sàng ngồi trong cái quán bar này với anh qua đêm để nghe anh nói chuyện và nhìn anh cười.

Điện thoại anh chợt reo. Nhíu mày, Ryan tắt đi và có vẻ hơi ngán ngẩm. Tôi đồ rằng nàng "Gar" của anh réo anh đi rồi, hoặc là cô nào đấy. Tôi chợt giật mình, biết đâu anh vừa mới bỏ người yêu hoặc đang trong một môi quan hệ khác (nhưng có trực trặc thì sao?) nên anh túm tôi như thế để

"lấp chỗ trống". Cũng làm sao biết là anh đã đi tìm tôi thực sự hay không? Tự nhiên cảm thấy hồ nghi sau những gì anh làm, nhưng có lẽ điều đó là khó tránh khỏi, nhất là đối với một người đàn ông như thế này. Nhưng kệ, vui đã nào, tội gì, đúng không?

Tôi không nhớ thật chính xác và đầy đủ những câu chuyện của chúng tôi buổi tối hôm đó. Hình như anh hỏi nhiều về cuộc sống của tôi ở Việt Nam còn tôi thì hỏi anh nhiều về... các cô gái. Tôi chỉ nhớ cái nhíu mày của anh mỗi lần cúi xuống cười mà thôi. Qua ánh nến, trông lại càng đáng yêu hơn rất nhiều lần.

Ryan tỏ ý muốn đưa tôi về vì cũng đã gần 12h. Có lẽ do câu chuyện của tôi có nói về việc bố mẹ không muốn con gái về muộn, đó là truyền thống, hoặc cũng có thể anh là một người... tử tế. Tất nhiên là về thôi, chứ không chả lẽ nói ừ ừ tôi muốn ở cạnh anh. Trên đường đi, tôi muốn hỏi Ryan nhiều hơn về gia đình anh, về người mẹ Nhật Bản - Philippines của anh, tôi rất muốn biết bố mẹ anh đã gặp nhau như thế nào. Ryan còn có một người em trai bằng tuổi tôi và một người em gái, tôi rất muốn biết trông họ như thế nào, có "đẹp" được như anh hay không.

Xe qua cầu trở về đảo. Lúc đó cũng đã 12 giờ 5 phút, tôi nhớ như in thế.

Trời đã lạng tuyết đi rất nhiều nhưng rất gió và buốt. Tôi lại nảy ra cái ý định bảo anh để xe ở một chỗ rồi tôi và anh đi dạo ven sông hứng chút lạnh lẽo điên cuồng một tí. Anh tỏ ý lo lắng vì có thể tôi sẽ về muộn, bố mẹ sẽ rất lo lắng. Mà quả thực cũng chưa bao giờ tôi đi về muộn đến thế. Chắc chắn giờ này hai người đang đi ra đi vào. Nhưng mù... kệ, điên một tí đi nào.

Chả biết tôi cố tình hay tôi hâm... thế thật, nhưng tôi thích cười đùa và hét to lên trong đêm vắng. Tiếng cười của tôi đang vang to lạnh lạnh, nghe rất rõ, cảm tưởng như âm thanh đập cả vào sàn băng dưới chân vọng lại. Tôi đi nhanh dù ven sông rất trơn, bóng

loáng, cứ trượt trượt. Anh cũng hơi choáng vì có vẻ tôi... nghịch quá, nhưng điều bất ngờ là anh cũng thích điên theo cho dù luôn miệng: "Ồi, cẩn thận nào". Và tự nhiên cái "trò chơi" trẻ con trở nên thú vị. Anh bám sát tôi liên tục và mỗi lần lôi suýt ngã lại được nâng đỡ dậy. Càng được đỡ tôi càng trượt mạnh, anh cao lớn và vững chắc hơn tôi nên lúc nào cũng "stays firm". Thật tuyệt vời vì tôi không phải chạm đất bất kỳ lúc nào.

Thế rồi lúc vừa đỡ được tôi thì anh bị trượt chân loạng choạng. Tôi ôm chặt lấy anh để anh khỏi ngã. Và mặc dù sắp ngã đến nơi anh vẫn quay lại đỡ tôi. Tôi cười âm thầm còn anh đứng vững lại, dang tay ôm tôi, cả hai

**cùng cười. Có lẽ thực sự. đó mới lúc
lãng mạn nhất của cả buổi tối!**

**Có lẽ chúng tôi ôm nhau cũng phải
tối... hai phút. Tôi tựa đầu lên chiếc
áo của anh và thấy vô cùng ấm áp. Kể
thì... ấm thật nên tôi cũng chẳng muốn
buông. Cuối cùng, tôi thì thầm: "OK,
đi thôi, em phải về rồi".**

**Trở về tòa nhà của mình, đi thật
chậm, ngắm nhìn ánh đèn mùa đông
mờ đặc và bên kia bờ là cả một thế
giới cao tầng đã chút lảng hời hợt. Nó
làm tôi nhớ lại cái cảm giác năm 13
tuổi, 2 giờ sáng của đêm 30 Tết (lúc
đó mẹ đã về Việt Nam ăn tết) lang
thang một mình ven bờ Riverside
(ngôi nhà cũ tôi ở ngày nhỏ bên
Manhattan), tuyết rơi, đường phố yên**

ắng, lạnh lẽo mà rất bồi hồi.

Chia tay nhau tại cửa, nếu trong phim thì sẽ có một nụ hôn nhưng chẳng hiểu sao tôi không sẵn sàng cho hành động này (vì chưa hôn bao giờ). Tôi thích để lại một vài điều gì đó áp tay tôi vào tay anh, tôi nghiêng đầu cười lần cuối rồi nói lời tạm biệt.

"Ngày mai anh sẽ gặp em nhé, được không?"

"OK, gọi điện cho em nhé. Anh có thể gọi điện cho em ở nơi làm việc". Tôi đã cho anh số của cửa hàng nail.

Tôi không đi bộ mà đi thang máy mặc dù tôi ở có tầng ba thôi. Nhưng lúc này thì cảm giác lo lắng nó mới đến. 12 giờ rưỡi rồi chứ chả ít, chưa bao giờ tôi đi đâu muộn thế cả, lại đi

một mình nữa. Quả thật, cửa nhà vẫn hé to. Dù sao tôi cũng tự nhủ rằng đêm rồi bố mẹ chả dám quát to, cảnh sát họ lên ngay, hi.

Mở cửa, tất nhiên là bố vẫn đang xem ti vi (nhà tôi thức muộn lắm). Bố ngoái lại ngay lập tức:

"Chết thật thôi, đi đâu bây giờ mới về, hả hả?"

"Con đi lang thang thôi, ra Times Square, giờ này đông vui lắm mà".

"Đông cái gì mà vui, ở cái xứ này mà không biết đường cẩn thận à?".

Rồi cũng chỉ mắng thế thôi, có lẽ mẹ đã đi ngủ vì còn phải đi làm. Thế là may mắn rồi.

Tôi lên giường đi ngủ. Dù rất vui và phấn khích nhưng mà đêm đó tôi ngủ li bì không mơ màng gì cả, đơn giản

vì tôi đã quá mệt mỏi.

Sáng thứ bảy, khuôn mặt tôi tươi tỉnh

vì tinh thần phấn chấn và vì ngủ

được. Anh chủ quán nhìn tôi đầy dò
hỏi, chắc tôi vui tôi chả giấu gì được.

"Con nhỏ gặp được chàng trai đấy
rồi... thế có đúng không?". Tôi ngồi

chống tay lên cằm và... cười. Mặt

anh chủ thoáng buồn hay sao đó rồi

anh hỏi chuyện hôm qua tiệm spa có
đông khách không? Tôi nói rằng rất

đông và mệt, nhưng tôi học được

nhiều. Anh lại nói câu muôn thuở:

"Cố lên nhé!".

Cả sáng không có điện thoại của

Ryan. Và rồi buổi chiều cũng vậy. Tôi

lại thêm ngủ kinh dị. Cả chiều ngồi

phải cố giữ bình tĩnh lắm cho khỏi

gục mặt xuống bàn, cũng may có một

số khách tới ngồi vẽ vời, wax lông
mày nên có việc mà làm và có người
để nói chuyện.

Trước khi về, bất ngờ anh chủ quay
ra hỏi tôi, giọng khẽ khàng:

"Tối nay em đi ăn tối với anh được
không? Anh có chuyện này muốn nói
với em!".

Phần 12

*Chột dạ hơi nhiều và có điều gì bất ổn
đây?*

Thật ra, không thoái mái lắm, nhưng
khó mà từ chối. Thấy khuôn mặt e
ngại của tôi, anh mỉm cười và nói:
"Anh sẽ rủ em gặp thêm một cô nhỏ
nhé, nhỏ dễ thương lắm". Tôi thấy

vui hơn vì ít ra cũng không phải đi riêng cùng anh chủ. Nói thật, tôi cứ thấy ngại sao đó. Anh chủ gọi điện cho "cô nhỏ" đó, giọng rất ngọt ngào: "Anh tới đón em đi nhé em yêu". Tôi lên xe ô tô của anh, anh nói rằng đi đón cô bé đó ở một cửa hàng vàng bạc trên phố Tàu. Tôi không dám hỏi cô bé này là cô bé nào, có quan hệ gì với anh chủ.

Đó là một cô gái chứ không phải là một cô bé, không rõ là bằng tuổi tôi hay là hơn tuổi. Cô gái bước lên xe, tôi ý tứ xuống dưới ngồi cho cô gái ngồi trên. Lúc đó trời về tối, cô gái có một nét rất sang trọng và đặc trưng của những cô gái người Hoa nơi đây: da trắng, tóc đen và dài, người cao

vừa, cái mũi rất xinh, tóm lại là trông "rất ổn". Cô gái nhoẻn cười nhìn tôi, rồi lại nhìn anh chủ cười đầy âu yếm. Tôi bắt đầu lờ mờ đoán đây là bồ của anh chàng. Không biết anh chàng kiếm đâu ra được cô gái ngon lành thế. Cô gái là người Hoa nên không nói được tiếng Việt. Chúng tôi giao lưu bằng tiếng Anh. Anh chủ ý tứ không nói chuyện với cô bằng tiếng Quảng Đông sợ tôi không hiểu. Xe tấp vào quán ăn Việt khá nổi tiếng trên chợ Tàu. Tôi cũng ăn ở đây đôi ba lần và thấy thức ăn khá ngon. Ở đây có món phở rất ngộ nghĩnh, gọi là Phở xe lửa, to như... cái xe lửa vậy!

Cô gái bước vào mà được chủ quán ở đây ra tận nơi mở cửa đón, chúng tôi

cũng thuộc hàng "VIP". Tôi gọi một tô xe lửa còn hai người đặc biệt thích món thịt nướng gì gì đó giờ tôi cũng chẳng nhớ tên chính xác món đó gọi là gì. Cuối cùng, anh chủ giới thiệu: "Đây là Sheryl Chow con gái của bà Mei Chow". AHHHHH, thì ra là vậy chẳng trách họ có quan hệ thân thiết thế. Không lẽ anh chủ sẽ là con rể tương lai của bà chủ tiệm spa kia? Cô gái cười và nhìn anh chủ rất âu yếm. Đoạn, nàng quay ra hỏi tôi: "Mọi thứ ở tiệm spa đều OK chứ? Vụ học trang điểm thế nào rồi?" Thì ra là con bà chủ, nịnh nàng một chút nào. Tôi cười xởi lởi và nói rằng nơi đó rất ổn định. Được biết nàng hơn tôi 2 tuổi, đã tốt nghiệp đại học kinh doanh gì đó giờ đang là chủ một cửa

hàng vàng bạc trên phố Tàu và tương lai sẽ mở thêm tiệm spa giống của mẹ. Tôi được biết nàng có thêm một đứa em gái kém tôi một tuổi.

Theo như lời của anh chủ thì: "Con nhỏ đẹp dễ sợ, mỗi lần dạo phố là xe đụng nhau ầm ầm", làm tôi cũng tò mò dễ sợ luôn. Đúng là gia đình quý tộc. Tôi thấy thoải mái hơn và nghĩ rằng hôm nay chuyện anh chủ muốn nói với tôi là giới thiệu cô người yêu này chứ chẳng có gì quan trọng.

Thực ra, tôi lo nhất là anh này sẽ phê phán tôi vì việc hay... đi làm muộn!

Bữa cơm đã xong, chúng tôi đã rất vui vẻ. Cô gái cũng thỉnh thoảng hay hỏi một số câu theo kiểu dò hỏi,

nhưng toàn được anh chủ lấp liếm bằng câu: "Cô gái tìm được một anh chàng người yêu cực kỳ đẹp trai" làm tôi cứ phì cười. Chợt nhớ ra hôm nay tôi chẳng liên lạc gì với Ryan. Tôi không có số di động, mà tôi thì lại không chủ động gọi cho anh, ai lại làm thế, he he. Thôi thôi về tôi gọi, có thể anh cũng bận bịu. Vừa đi làm vừa đi học thì bận rồi. Còn cô gái biết đâu có thể đang có suy nghĩ gì ghen tuông với tôi thì sao. Nhưng chẳng hiểu sao tôi có một cảm giác rất kỳ lạ về mối quan hệ của họ. Nó cứ... sao sao đó mà tôi không giải thích được!

Lúc chia tay, do nhà tôi ngược sang hướng Queens còn họ sang hướng Brooklyn nên tôi nói sẽ đi tàu điện

ngâm và không cần phải đưa về. Anh chủ để cô gái xinh đẹp ngồi trong xe rồi tiễn tôi xuống tận phía dưới ga một cách... không cần thiết. Anh hỏi tôi sẽ đi đâu? Đi gặp bạn trai chứ hay về nhà luôn? Tôi bảo về nhà luôn và nói rằng quay lại với cô bạn gái của anh đi. Anh chủ nhíu mày rồi cười: "Đây không phải là bạn gái của anh". "Em thấy rõ là thế mà, hi hi". "Không, không phải".

Tự nhiên anh kêu lên hơi chút cáu giận khiến tôi hơi chột, sợ rằng mình vừa nói gì "phạm húy". Tôi lại tỏ ra vui vẻ như không có gì và bảo anh nhanh chóng đi lên dừng để cô ấy chờ. Anh nói: "Anh chưa nói được cái điều anh muốn nói với em". Tôi

lại chột dạ, thế hóa ra là... chưa nói à? Thôi được, tính sau. Tôi cũng được bữa ngon và có vài điều thú vị. Tôi đang muốn mau chóng về nhà gọi điện cho Ryan.

Đã 9 giờ, trở về, việc đầu tiên tôi hỏi là có ai gọi cho tôi không? Thằng em trai tôi bảo có một người đàn ông gọi cho tôi hai lần liền, lúc 5 giờ và lúc 7 giờ. Tôi đoán ngay ra là Ryan. Sao anh không gọi ra cửa hàng mà gọi về nhà nhỉ? Gọi ngay lại, Ryan nhắc máy, dường như đầu dây bên kia rất ồn ào và anh cố hét lên để tôi nghe thấy. Có thể tối thứ bảy đi club ruid, úi thấy đã hơi... ghét ghét!

"Anh gọi điện rất nhiều lần cho em hôm nay, nhưng chẳng thấy em đâu. Anh nhớ em quá chừng ạ".

"Tại sao anh không gọi đến tiệm nail? Em ở đó cả ngày mà".

"Anh gọi mà, rất nhiều lần, nhưng có người đàn ông ở đó nói rằng em ra ngoài rồi".

"Gì cơ?"

Tự nhiên tôi chợt dạ. Cả ngày tôi ngồi ở tiệm mà, cũng có một hai lần đi ra ngoài hít thở không khí một tí cho bớt cái mùi nail, không lẽ anh gọi lúc đó? Mà nếu giả sử có thể thật sao không thấy anh chủ tiệm nói năng gì với tôi nhỉ? Tôi cũng chợt nhớ ra, có mấy lần điện thoại tới anh chủ nhắc máy và tôi nghe loáng thoáng câu: "Cô ấy không có ở đây!". Tôi nghĩ rằng liên quan tới khách hay là cái cô làm cùng mấy hôm nay nghỉ làm. Sao

anh chủ này lại làm thế? Anh là một người tốt lắm cơ mà? Tôi hỏi lại Ryan có đúng số tiệm nail không và anh đọc lại số không sai. Thôi được, sáng hôm sau tôi sẽ đến hỏi anh chủ chuyện này, cũng hơi tế nhị nhưng sốt ruột lắm. Ryan hỏi tôi chủ nhật có rỗi không anh sẽ dẫn tôi đi chơi lung tung. Mặc dù tôi phải tới tiệm nail ngày hôm sau nhưng tôi đồng ý ngay. "Không thể chờ để được gặp em ngày mai là nhớ là hôm nay đi ngủ sớm nhé? OK?"

Anh dặn dò trước khi cúp máy. Tôi dự định gọi vào số di động cho anh chủ xin ngày mai nghỉ phép. Tôi cũng sốt ruột muốn hỏi luôn hôm nay sao anh lại từ chối không cho Ryan gặp tôi Chả lẽ anh ta... thích tôi à?".

Đợi tới 10 giờ kém tôi mới gọi điện để chắc chắn anh này đã về nhà, nghỉ ngơi, tư tưởng thông thoáng.

Điện thoại không nhắc, tôi gọi lần hai sau đó 5 phút.

**Điện thoại nhắc lên, tiếng... phụ nữ:
"Vâng, ai đấy ạ?"**

Tôi lại ngỡ mình gọi nhầm số:

"Xin lỗi, đây có phải là số của Billy (tên Mỹ của anh chủ, modified từ tiếng Việt là... Bình) không ạ?".

Tôi thấy giọng phụ nữ này quen quen. AHHHHH, giọng của nàng Sheryl Chow. Ho ho, thì ra đã dặt dứu nhau về nhà rồi đấy. Có vẻ Sheryl cũng nhận ra tôi và có vẻ hơi khó chịu. Nàng nói:

"Billy đang trong nhà tắm".

**Tôi xin lỗi nhờ nàng nhấn rằng mai
tôi xin nghỉ.**

Nàng nói:

**"Chờ đã, đừng dập máy vội, tôi muốn
hỏi điều này".**

**Tôi lại chột dạ, gì thế, tra hỏi mình à.
Nàng hỏi, giọng lạnh tanh, khác hẳn
với vẻ thân thiện lúc ở quán ăn:**

**"Billy đã giới thiệu em với mẹ tôi thế
nào? Anh ấy đưa em tới hay là mẹ tôi
gặp em trước đó?"**

**"Anh ấy dẫn tôi đến đó giới thiệu
mà".**

Tôi bắt đầu thấy khó chịu rồi.

"Bà ấy có thích em không?"

**Tôi hơi bất ngờ về câu hỏi này. Tôi
nói rằng không biết và... có thể có, tôi
cũng "lành" mà. Nhưng tôi không**

hiểu lắm tại sao nàng lại có thái độ khó chịu như vậy, không như lúc nãy. Tôi nói rằng mẹ gọi và phải dập máy, nhờ nhắn lại tin ngày mai tôi xin nghỉ làm. Dập máy rồi mà tôi cảm thấy sao sao vậy. Tôi cứ thấy điều gì đó không bình thường và mối quan hệ của họ cứ là lạ. Họ cho tôi cái cảm giác như vậy, và có lẽ... đúng là điều gì đó đang thật bất ổn!".

Phần 13

Ai?

Tôi không thấy anh chủ gọi lại để đồng ý hay không? Tôi cứ tự động nghỉ vậy. Không biết nàng Sheryl Chow tử tế hơn nàng Garbriel của Ryan hay không nữa.

"Sau này tôi biết tên là Sheryl Chow là đặt theo tên của rocker Sheryl Crow).

Tôi có hẹn với Ryan buổi chiều, anh sẽ đưa xe tới đón tôi. 11 giờ sáng, tôi mới ngủ dậy, tự nhiên trong lúc chờ ăn phở của mẹ, tôi muốn xuống dưới nhà đi lang thang ven sông một tí, vì trời cũng khá tốt, thậm chí còn có chút nắng.

Thấy ngay là ông già tật nguyên đang ngồi hí húi viết lách. Tôi lại thấy ông viết ra mấy tờ giấy mà chưa có quyển vở nào. Ông nhìn thấy tôi và mỉm cười, vầy vầy, tôi cũng vầy lại. Tôi quay trở về nhà ngay lập tức, lục xem

nhà tôi có quyển sổ nào to dày không, và tìm ra được một quyển, kiểu sổ tay ghi chép, chắc cầm từ Việt Nam sang hay mẹ cầm về từ cơ quan. Xuống nhà đưa cho ông già: "Ông có thể viết vào quyển sổ này để khỏi bị bay mất". Ông già nhìn tôi rồi đưa tay lên ngực nghiêng nghiêng theo kiểu rất xúc động. "Cảm ơn cô gái đáng yêu! Đạo này cháu thế nào? Nhớ cô bé quá!". Tôi toét miệng cười, kể cho ông nghe lời đã có một buổi Valentine vô cùng lãng mạn. (Tôi là người rất thích tâm sự với những người cũng... hơi xa lạ như vậy). Ông trợn mắt, rồi vỗ tay: "Báo rồi mà, điều kỳ diệu xảy ra đây. Chàng là may mắn làm sao! Tôi đã thấy ghen tị rồi". Rồi ông cười hì hì. Tôi hỏi ông tiểu thuyết đã đến

đâu rồi, ông nói đã gần tới năm 45 và
thằng bé bắt đầu lớn rồi, nó đang đi
tìm bố mẹ. Đó là một thằng bé Do
Thái. Tôi chúc ông viết xong sớm để
cho tôi xem. Ông già ho lộ khụ. Thấy
cũng thương thương. Tôi nói chiều
nay Ryan tới đón tôi nếu ông ngồi
đây tôi sẽ dẫn Ryan tới gặp ông.

"Thật á vinh dự quá. Ok, hãy cho tôi
gặp anh chàng may mắn đi, tôi sẽ
đánh bại anh ta". Thật là ngộ
nghĩnh!.

Tôi về nhà ăn phở. Anh chủ gọi điện,
hỏi tôi nghĩ à? Tôi bảo vâng. Anh hỏi
tôi chiều có rồi không anh định mời
tôi đi ăn tiếp, chỉ có hai người. Tất
nhiên là tôi từ chối, tôi nói thứ hai tôi
sẽ tới và cũng muốn hỏi anh một vài

thứ. Anh chủ có vẻ hơi buồn.

Hai giờ, Ryan tới đón tôi. Tôi rất hồi hộp. Lần này tôi sẽ được gặp anh trong ánh sáng ban ngày chứ không phải trong siêu thị, tàu điện ngầm, bóng đêm hay ánh đèn nhò nhò của quán bar. Hôm nay anh đi một chiếc xe ô tô con có sơn hai màu xanh đỏ trông rất buồn cười và cực kỳ dễ thương. "Hey hey hey..." Anh mở cửa, nháy mắt nhìn tôi.

Tôi bảo anh dừng xe chút đi gặp một người.

"Ai vậy?"

"Chỉ là một ông già cực kỳ đáng yêu".

"Ha ha, em hấp dẫn được tới cả ông già nhé! Em có làm ông ấy "đai" vì

đôi mắt của em không thể?"

**"Em nghĩ chỉ có mỗi anh là nạn nhân
thôi, ha ha".**

**Tôi cũng bắt chước nháy mắt. Ui,
nhìn anh trong ánh nắng hiếm hoi
của mùa xuân này sao mà... thích thế
không biết. Anh có một đôi môi màu
đỏ, nhìn anh ban ngày trông ra chất
châu Á hơn buổi tối. Tôi thích nhìn
nụ cười của anh kinh khủng. Năm tay
tôi đi ra ven bờ sông, anh cúi xuống
hít một cái trên tóc của tôi. Sao mà
đáng yêu tới vậy nhưng tôi chưa biết
cách... thể hiện lại thế nào? Ông già
đang ngồi mãi mê viết, thấy tôi và
Ryan ông khựng lại một lúc, rồi lại
đưa tay lên ngực:**

"Ôi, wow, một cậu bé xinh và đáng

yêu quá, không thắc mắc vì sao anh ta cura được cô gái đẹp này".

Hihi, ông phật là khéo léo, khen đủ... cả đôi. Họ bắt tay nhau, ông già gật gù.

"Thật lòng mà nói, tôi chưa bao giờ nhìn thấy nhiều đàn ông đẹp trong cuộc đời mình".

Hihi, tôi buồn cười cách dùng từ của ông, hình như ông không thích dùng từ handsome. Người đàn ông của tôi phải là đẹp trai chứ.

"Nhưng ông nhìn thấy nhiều cô gái đẹp như cháu rồi đúng không?".

"Ôi không, như cháu á, CHƯA BAO GIỜ".

Oai, ông già ngoại giao dữ dằn, được Ryan chêm vào:

"Nàng có một đôi mắt gây đau đớn

và nàng đã khiến tôi đau".

Vui vui tôi muốn hét lên một tí nhưng thôi. Tự nhiên phút giây ấy tôi thấy họ như... bố và anh trai tôi Đi trên xe, radio của Ryan bật đến bài 100 Years của Five for Fighting. Tôi ngời hát theo, anh cũng hát theo. thế là hai người vừa hát vừa cười. Anh bảo tôi sao bài gì cũng thuộc được thế.

"Em sẽ hát cho anh nghe nhé?"

"Sẽ hát, nhưng em xấu hổ".

"Với anh mà em cũng xấu hổ sao?"

"Ai em cũng xấu hổ trừ với bản thân mình".

"Anh muốn ai em cũng xấu hổ trừ với em là anh".

Anh nói sẽ dẫn tôi tới gặp ban nhạc

của anh. Họ rất tò mò về tôi và hôm nay là buổi tập nhạc của họ, họ muốn tôi tới chơi. Họ muốn biết cô gái đã làm chàng Ryan đẹp trai của họ mất ăn mất ngủ một thời gian là cô gái như thế nào vậy. Tôi thích điên lên được. vì tôi thích xem tập nhạc, lại có hy vọng sẽ được xem Ryan đánh đàn. Hét lên sung sướng, ngã thật mạnh ra đằng sau rồi ra về... mơ màng. Ryan cười đầy sáng khoái và thốt lên:

"Em thật đáng yêu!" Lúc đó tôi cũng thấy mình thật là... lovely.

"Đến đây em phải hát gì đó nhé, OK? Em dám không?" Ryan đề nghị.

Thú thực. tôi chẳng thuộc bài gì cho hết và cũng không phải là tự tin. Tôi lắc đầu quầy quậy.

"Thế sao không phải thay vào đó là

anh hát?".

"Anh đã hát rồi. Nhưng vì em anh sẽ hát nữa".

"Good!".

Ban nhạc tập trong phòng... thể thao của một ngôi trường bên Queens, có lẽ học sinh nghĩ họ mượn chỗ này làm chỗ tập tành. Ban nhạc có năm người nếu tính cả Ryan, một bass, một rum. một keyboard, hai guitarist và ai cũng có thể hát. Lúc vào, tôi đang nghe thấy một bản tình ca tiếng Tây Ban Nha. Hôm nay không chỉ có mỗi mấy người mà còn có cả mấy cô gái Spanish nữa. Vừa thấy tôi và Ryan đã có tiếng huýt sáo vẫy gọi. Tiếng trong này hơi vang vọng nhưng thể mới là... sân khấu. Mấy cô gái

Spanish nhìn thấy Ryan là hét ầm lên: "Hey Ryan, hey Ryan", rồi hỏi tới tấp:

"Cô là bạn gái của Ryan hả, hả hả?"

"Đây là Hà Kin, cô gái xinh đẹp của tôi. Cô ấy là người Việt Nam".

"Ôi wow, người Việt nam à, rất vui được làm quen".

Và họ giới thiệu cho tôi từng thành viên. Thật đáng tiếc, tôi bây giờ đã quên gần hết tên bọn họ, chỉ nhớ có một người tên Hugo Sanchez, tay trống (vì tôi luôn thích trống). Ryan rời tay tôi và cầm lấy guitar. Tôi hồi hộp! Nhạc nổi lên và theo đề nghị tôi được nghe vài bản nhạc Tây Ban Nha, hay không thể tả. Mấy cô gái rú lên, được biết họ đều là chị em và girlfriend của mấy chú trong ban

nhạc. Tôi chợt nhớ ra sao Ryan không dẫn em gái mình tới đây. Có lẽ do chỗ tôi đi chẳng? Thế rồi, đang say sưa với âm nhạc thì bất ngờ một nhân vật xuất hiện.

Phần 14

Nhân vật mới xuất hiện là một cô gái. Không xa lạ gì khi thỉnh thoảng tôi vẫn nhắc tên, đó chính là cô trợ lý GABRIEL. Cô nàng xuất hiện ở đây đủ để thấy cô ta cũng thân thiết với Ryan và ban nhạc thế nào. Tôi nhìn thấy là hơi khó chịu rồi, chẳng phải vì ghen tức gì, mà vì cô ta đã im đi cái note của tôi, chẳng nhẽ nhảy ra hỏi cho ba mặt một lời? Cô ta quen cả mấy cô gái Spanish kia nữa, mấy anh

chàng trong ban nhạc cũng nháy mắt mỉm cười.

Thế rồi cô ta nhìn tôi:

"A, cô là người đã tới phòng nha khoa của bố tôi hôm nọ đúng không?"

"(à, father's office cơ đấy).

Một nàng Spanish rú lên: "Người yêu của Ryan đấy"

"Cái gì?" Giọng Gar thét lên đầy mỉa mai, đoạn quay ra nhìn Ryan:

"Anh chẳng có người nào khác, tôi là người yêu duy nhất của anh, Ryan!"

Tôi thấy khó chịu, đây không phải là đùa cợt mà là ghen tuông thật rồi.

Ryan bỏ đàn ra rồi nói:

"Bình tĩnh nào, em tới đây bằng cách nào thế?"

"Ờ, anh nghĩ tôi không biết anh

đang làm cái gì à?".

Mọi người tự nhiên lặng im vì thái độ rất đỗi khó chịu của cô trợ lý. Ryan tỏ ra xấu hổ hay cảm thấy có lỗi với tôi:

"Cô ấy đùa đấy Kín ạ, anh không phải là bạn trai của cô ấy đâu".

Mấy anh chàng ở ban nhạc sau khi dừng lại xem trận chiến nho nhỏ liền hét lên át đi. Anh Hugo đánh trống bùm bùm, vừa đánh vừa hát cứ như không có chuyện gì xảy ra làm cô nàng cứ đứng hằm hằm, rồi nhìn Ryan lắc đầu ra vẻ vô cùng giận dữ. Lúc đó tôi không biết phản ứng ra sao, chỉ lặng im. Rồi tôi nói để "hạ nhiệt", đề phòng nàng lao tới đánh tôi:

"Này Gabriel, chúng tôi mới chỉ quen nhau có vài hôm nay thôi. Bình tĩnh đi, chốc nữa chị có thể đưa Ryan của chị về nhà".

"À đúng rồi, nếu là thế thì mày đi bây giờ được rồi đây".

Ryan đi thẳng xuống: "Gar, em có bị đỡ hơi không thế? Để cho cô ấy yên. Em biết rằng em và anh chẳng có gì hết mà!"

Rồi không nói thêm câu nào nữa Ryan lôi Gar xềnh xệch ra khỏi phòng thể thao. Máy nàg Spanish cứ nhìn nhau cười đều, rồi lại nhìn tôi ra chiều thông cảm.

Tôi nhún vai, thích quá, lần đầu tiên

được... đánh ghen.

Có vẻ như họ cãi cọ với nhau một hồi ngoài đó. Đúng là cảm giác của tôi không có sai, rõ là họ có mối quan hệ gì. Tôi hỏi cô nàng Spanish đứng cạnh:

"Đây là bạn gái của anh ấy à?"

"Tôi không biết. Tôi nhìn thấy cô ấy tới đây mấy lần với Ryan, trông họ không có vẻ giống là một đôi lắm. Nhìn chị còn giống người yêu của Ryan hơn".

Ha ha, cứ như là một lời an ủi vậy.

Tôi bụm miệng cười nhưng thực lòng cũng hơi run run vì tôi chưa bao giờ gặp hoàn cảnh như vậy.

"Bọn tôi thích trêu người cô này cực,

haha" (không chừng họ đang lôi tôi ra để trêu tức cô ta).

"Eo ơi, cô này máu ghen ghê quá, sợ quá!" Tôi thốt ra. Cô nàng Spanish khác nhìn tôi cảnh báo: "Đúng rồi, cẩn thận đấy!"

Ban nhạc nghỉ một lúc, còn đôi kia mất tăm tích, không hiểu đi đâu. Mấy anh của ban nhạc xuống nói chuyện với tôi. Một anh ra hỏi han:

"Em sợ à? Đừng sợ. Cô gái đó đôi lúc rồi tinh lắm đấy! Em còn gặp chuyện như thế này nhiều nếu em là bạn gái của Ryan, Gar không phải là người duy nhất như thế đâu haha!"

Trời, nghe đã thấy run rồi. Một nàng Garbriel thôi chứ thêm vài nàng nữa thì chắc tôi về Việt Nam cho nhanh.

"Em gặp anh ấy thế nào?" Và cứ thế những câu hỏi như thế dồn dập: "Em xinh thật, thảo nào". Và thêm vài lời khen.

Cuối cùng Ryan quay trở lại, cầm chai nước của mình tu lấy tu để, rồi nhìn tôi, xem phản ứng của tôi ra sao.

Tôi cũng... bình thường thôi. Nếu họ có yêu nhau thì tôi cũng chả xen vào được. Nhưng tôi muốn biết về mối quan hệ này.

6 giờ kém, chúng tôi ra về, tôi bảo Ryan có bận gì không ra chợ Tàu ăn món ăn Việt, những món mà hôm qua ăn tôi thấy rất ngon. Tôi muốn giới thiệu vài món ăn Việt cho Ryan. Ryan đồng ý.

Xe phóng sang Manhattan về trung tâm thành phố.

"Anh xin lỗi, rất xin lỗi. Anh không biết làm thế nào cô ấy tới được buổi tập. Cô ấy bị điên rồi". Ryan bắt đầu phân trần.

"Không, không sao, nếu như cô ấy là bạn gái anh. Ý em là..."

"Không, anh không yêu cô ấy và cô ấy chưa bao giờ là bạn gái anh!"

"Có vẻ như cô ấy đang yêu anh đến phát điên".

"Cô ấy bị điên đấy. Nghe anh này, quên cô ta đi, hoàn toàn cho cô ấy lờ khỏi đầu đi, anh hứa anh sẽ không để cho cô ấy tới gần em nữa".

Tôi cười: "Ừ hứ, nhưng mai anh đi làm phải gặp cô ta rồi, có đúng

không?".

"Mọi việc xong rồi! Dù sao, anh cũng sắp bỏ làm ở chỗ đấy!" Ryan trả lời bình tĩnh rồi nhìn tôi nháy mắt!

Tự nhiên tôi không biết mình có lỗi gì không nữa.

Chúng tôi tới quán ăn, ông chủ quán ăn nhìn thấy tôi mới tới ngày hôm qua liền chạy ra chào niềm nở (chắc vì tôi là bạn của cái đôi kia). Cả quán ngoái lại nhìn tôi và Ryan, mấy nàng người Hoa ngồi ở góc xì xào về chàng Ryan của tôi. Ông chủ quán cũng phải ghé tai tôi thốt lên: "Trời, đẹp trai dễ sợ ha!" rồi "Người nước nào đây?" "Ah, lai tạp ạ", tôi trả lời ngắn gọn cho họ đỡ hỏi nhiều. Và lại ăn uống vui vẻ, tôi cũng nhanh chóng

quên đi cô Garbriel đáng sợ kia, vừa ăn vừa tự hào vì là tâm điểm chú ý của cả quán ăn. Ryan kể cho tôi nghe về gia đình. Tôi tỏ ý muốn gặp cô em gái, Ryan bảo em gái không ở đây, khi nào có dịp sẽ dẫn em gái tới chơi với tôi!

Rồi lại ra về, hôm nay Ryan có phần hơi buồn vì chuyện mới xảy ra, ít nhiều cũng hơi "mất mặt" với tôi. Tôi muốn chỉ cho Ryan xem cửa hàng spa tôi làm cũng ở chợ Tàu. Ryan lái xe qua, và khi gần tới nơi, tôi bắt gặp một chuyện đầy thắc mắc

Phần 15

Tôi thấy gì

Tôi thấy Billy và bà chủ Mei Chow!

Xe của Billy, anh chủ, đang đỗ bên đường, Billy ngồi trong. Bà chủ Mei Chow đi ra từ tiệm thuốc, mặt mũi hớn hở. Nếu thế thì chả có gì thắc mắc. Nhưng tôi nhìn thấy hơn cả thế. Bà chủ chui vào trong xe, kéo lấy anh chủ... hôn chụt một cái, rồi hai người mặt sát mặt nói chuyện với nhau rất tình tứ. Chính vì vậy nên họ không thấy xe tôi và Ryan đi qua. Tôi còn ngoái lấy ngoái để xem lại cho chắc, nhưng cũng giục Ryan đi nhanh khỏi chiếc xe đó kẻo họ nhìn thấy tôi thì cũng không tiện lắm.

Ryan hỏi tôi rằng tôi quen họ sao, tôi nói rằng một là ông chủ tiệm nail,

một là bà chủ tiệm spa. Nhưng sự thật là lúc đó tôi cũng rùng cả mình bởi vì bà Mei Chow tuy rằng có đẹp nhưng là... đẹp lão rùi, hix, lại cặp kè với anh chủ có hơn 30 tuổi. Hơn nữa, mối quan hệ của anh này với cô gái xinh đẹp Sheryl Chow thì sao? Yêu cả mẹ lẫn con à? Đừng nói là... yêu cả tôi nữa nhé. Tự nhiên thấy lờn rợn. Đúng là cái chốn này lắm điều kỳ lạ! Xe đi qua tiệm spa, tôi chỉ qua cho Ryan thấy thôi, cũng không muốn ở lại lâu vì cứ thấy sờ sợ cái đôi kia thế nào đó. Tôi hỏi Ryan xem anh có vừa thấy cảnh cái đôi già già trong xe hôn nhau không? Ryan nói rằng anh không để ý.

"Anh nghĩ gì về việc một bà già 60 tuổi yêu một anh chàng mới có hơn

30 tuổi?".

Ryan phá lên cười: "À thì ra là thế, tình yêu là phi tuổi tác mà Kin".

"Vâng, phi tuổi tác nên ta yêu ai cũng được?".

Tôi "kết luận" đây mĩa mai. Kể ra thì, họ yêu nhau cũng không có sao, nhưng nếu yêu cả cô con gái nữa thì tội tộ quá Tôi quá đỗi tò mò đi. Anh chủ của tôi phức tạp hơn tôi tưởng nhiều!

Ryan chêm vào:

"Và bởi vì cả hai bọn họ đều giàu có, nên họ có thể gấp đôi sự giàu có của mình lên, tuổi tác chả là cái gì cả, em có nghĩ thế không?"

Ha ha, Ryan có một suy nghĩ rất... châu Á đây.

Tôi chợt nhớ lại cái phản ứng của cô

Sheryl, không lẽ cô ấy hỏi dò tôi về mối quan hệ của anh chủ và bà chủ? Chứ không phải là với tôi? Eo ơi sao mà họ phải sống phức tạp thế?

Ryan kể rằng anh rất thích biển. Ngày trước bố anh làm hải quân đi viễn xứ khắp nơi và ông hay kể cho anh nghe về những hòn đảo ông tới. Tôi hỏi anh có thích ngọn hải đăng không? Bởi nơi tôi sống trên đảo có một ngọn hải đăng đã cũ rất đẹp. Khi nào trời sáng và nắng ráo tôi sẽ rủ anh đi bộ về cuối đảo chơi. Mắt Ryan sáng rực lên, anh nói mình thích đi biển hơn là học y. Dù sao, là một bác sĩ, hay là nha sĩ, cũng quyen rũ lắm chứ.

Ryan hỏi tôi có thích xem phim

không. Anh muốn rủ tôi đi xem phim. Tôi biết anh là tuýp người rất bận rộn. Có vẻ anh đang cố gắng để đưa đón tôi đi chơi, hoặc anh đang cố gắng "bù đắp" cho những gì xảy ra. Tôi nói rằng đừng lo, tôi không buồn vì chuyện buổi chiều, và tất nhiên đồng ý đi xem phim, bất cứ lúc nào anh rỗi rãi.

Chúng tôi nói chuyện khá nhiều. Tôi nhận ra Ryan là một người đàn ông sống rất tình cảm cho dù đôi lúc anh cũng khiến tôi hơi giật mình nếu không cười, vì trông... lạnh quá và có vẻ hơi khó gần. Có lẽ do ngoại hình, chắc hẳn khi nhìn thấy một người đàn ông đẹp ở ngoài đời, ta cũng thấy phần lớn là họ toát ra vẻ... khó gần.

Tôi cảm nhận vậy!

Xe về đến nhà, Ryan hỏi tôi: "Em vẫn chưa sẵn sàng cho một nụ hôn đúng không?" Tôi đỏ cả mặt, và nói rằng anh có thể hôn tôi... lên má. Chừng nào tôi còn chưa rõ mối quan hệ của anh với cô trợ lý hay là... cô nào khác thì tôi không cho hôn... đi đâu hết, cho dù nếu mà được thế thì... tuyệt làm sao?". "Được thôi, anh sẽ hôn lên má, nhưng đôi môi em mới là mong ước của anh", Ryan nháy mắt. Ryan không hôn lên má mà cắn nhẹ vào tai tôi khiến tôi nóng cả người (tôi thích hành động này hơn cả hôn), rồi hít hít mái tóc. Hành động quen thuộc Ryan đã luôn làm kể từ ngày tôi gặp anh.

**Trở về nhà, cảm thấy hơi... hoàn
hồn. Một ngày thu hoạch đáng kể
những sự kiện khá hay ho. Bây giờ
thì tôi nghĩ chúng bình thường, chứ
ngày đó tôi cũng suy nghĩ nhiều và
thấy chúng... lạ lẫm. Tôi tự nhủ:
"Đến tuổi cuộc sống nó phải phức tạp
thế".**

**Đêm đầy khó ngủ thật, toàn suy nghĩ
về Ryan, về anh chủ, bà chủ, nàng
Gabriel và nàng Shery Chow, và cả
ông già viết tiểu thuyết nữa. Ngày
mai đi làm, có cả tá điều thắc mắc về
anh chủ, nhưng tể nhị thôi.**

**Không ngủ được nên tôi tới tiệm nail
sớm. Anh chủ ngạc nhiên khi thấy tôi
đến sớm. Hôm nay cô làm cùng cũng
đã đi làm, tôi thấy đỡ ngọt ngọt hơn
khi phải chỉ có mình tôi và anh chủ.**

Chả hiểu sao hôm nay tôi nhìn mặt anh chủ cứ thấy nét... đều đều. Tôi hỏi:

"Sao bữa có bạn em gọi tới hỏi em, anh không đưa máy cho em?"

"Ừa là hỏi em hả? Mà hỏi nào vậy?"

"Hôm nọ, thứ bảy đấy, anh ấy tên là Ryan. Sao anh không đưa máy cho em?"

"Ừa, anh không thấy có nói mà. Anh chỉ thấy có hỏi khách là cô Lyn (là cô làm cùng đó) thôi mà cưng?"

Mặt anh này chôi như thật, xạo quá đi. Thôi tôi chả trách nữa, tôi dặn Ryan gọi về nhà, đằng nào ban ngày tôi cũng chả đi đâu được. Nhưng thấy có gì đó thất vọng và đồ võ!

Có lẽ Billy cũng hiểu là mình đã làm

sai. Anh dịu giọng và hỏi han tôi rằng tôi đã có bạn trai rồi sao. Tôi nói rằng tôi chẳng có ai cả, tôi không thích có bạn trai.

Billy cười, tôi bắt đầu thấy ngại ngại cái chôn này. Và hôm đấy, chúng tôi nói chuyện với nhau ít hơn. Billy rất hay nhìn thái độ của tôi, tôi vờ không để ý. Thứ hai cũng ít khách, tôi hay ra ngoài chơi cho dễ thở! Tôi wax lông mày ngày càng lên tay và khách tới tìm tôi bắt đầu đông.

Tôi cũng để ý, Billy hay có điện thoại bằng tiếng Hoa. Giọng nói rất truyền cảm, đích thị là nói với... gái, là Sheryl hay bà Mei đây? Tôi không hiểu lắm mối quan hệ của họ. Billy thấy dường như tôi thắc mắc về gia đình của Sheryl. Anh nói rằng gia

đình của bà Chow là gia đình quý tộc rất danh tiếng từ thời Mãn Thanh.

Bà của Mei Chow là một Cách Cách gì đó, tôi không nhớ nữa. Sau này gia đình tản sang Anh, Mỹ và Hong Kong hết. Sheryl sinh tại Hong Kong nhưng em gái sinh tại Mỹ. Đúng là gia đình quý tộc không có sai.

"Sheryl xinh thật đấy nhỉ, trông đáng cả hai mẹ con rất quý phái". Tôi nói: "Ô, nhỏ em mới xinh nè, khi nào em gặp nha!"

Hừm, lại em nữa!

Một ngày thứ hai không vui vẻ cho lắm, anh Billy cũng buồn buồn, chắc do tôi không vui.

Lại tới thứ ba, tôi xuống spa. Lần này tôi cũng nhìn bà chủ thấy... khang khác, rất khó tả.

Cô gái người Việt hôm nay cứ tíu tít, hỏi tôi Valentine có gì vui không? Tôi nói vui lắm. "Ahh, xạo ghê, thế mà nói là chưa có bồ". Hôm nay cô gái này về sớm vì có việc. Tôi 5h mới về. Và xuống bến tàu điện ngầm, nhân vật tiếp theo lại xuất hiện, nháy thẳng đến mặt tôi. Đây là người mà sau này về Việt Nam được đông bạn bè của tôi biết tới nhất, một số người đã được diện kiến rồi đấy. Một vở bọc hoàn hảo cho tôi sau này. Lại là ai đây?

Phần 16

Hoa Oải Hương

Người đàn ông tên là Ronie. Một

chàng trai lai Việt Nam và... Tây Ban Nha (của châu Âu chứ không phải là châu Mỹ). Đó chính là anh chàng người yêu của cô gái Việt Nam ở tiệm spa (quên chưa giới thiệu cô gái đó tên là Huyền, tên tiếng Anh là Helen). Một anh chàng rất đẹp trai nhưng nhỏ con. Anh ta đi tới, tỏ ý muốn làm quen và nói chuyện với tôi ngay. Việc đầu tiên là tôi nhìn quanh xem có cô nàng người Việt kia ở đó hay không.

Thật ngạc nhiên là họ không đi cùng nhau. Ronie nói bằng cái giọng miền nam rất khó nghe, không rõ là thuộc vùng miền nào trong đó nữa. Cũng phải một lúc tôi mới hiểu được Ronie đang nói chuyện gì với tôi.

"Anh là Ronie. Anh coi thấy em dăm

ba lần ở tiệm spa rồi, em là Hà Kin đúng hông?"

"Vâng, anh là bạn trai của Helen à? Sao hai người không đi với nhau vậy?"

**"Cô ấy về trước rồi, anh qua đây có việc tình cờ làm quen với em luôn".
Có nghĩa là tình cờ?**

"Dạ, có gì đâu ạ, sao lại muốn làm quen ạ?"

"Lần đầu tiên anh thấy em ở tiệm spa đó, anh đã rất ấn tượng. Anh dự định phải nói chuyện với em một lần". Tôi không thoải mái cho lắm vì tôi không thích lằng nhằng dây dưa với cô gái kia. Và mặc dù cũng quen với việc được làm quen như vậy nhưng chẳng hiểu sao tôi thấy hơi ngại. Vì thường

như vậy là người ta có ý với mình.

Ronie có một đôi mắt màu nâu nhạt rất đẹp, chiếc miệng nhỏ và một ngoại hình cực kỳ khó đoán tuổi. Tôi nghĩ anh chừng 26 gì đó. Sở dĩ nói Ronie được nhiều người biết tới vì sau này về Việt Nam, đây là nhân vật duy nhất được tôi nói tới và vì một số bạn bè tôi ở K27 Học viện Quan hệ Quốc tế đã được gặp khi sang New York thi luật (và được các bạn khen đẹp trai nức nở).

Ronie nói rằng mấy lần định "rình" tôi ở bến tàu để nói chuyện nhưng vì tôi đều đi rất nhanh và vì Ronie hay phải đi với Helen nên không có cơ hội. Tôi không tỏ ra mặn mà cho lắm

nên trả lời nhất gừng. Tôi cũng không muốn Ronie đi cùng với tôi tới bến vì anh chàng này sẽ bám theo tôi tới tận nhà cho mà xem: Với lại có ai nhìn thấy chúng tôi đi với nhau mà tới tai Helen thì không hay chút nào. Manhattan nói riêng và cả New York City nói chung dường như khá nhỏ bé vì con người rất hay chạm mặt nhau. Có ngày, tôi đi ba lần đều gặp một người ở trên cùng toa tàu điện ngầm. Và thậm chí cả mấy người vô gia cư quen thuộc cũng được gặp đi gặp lại khắp nơi. Vậy nên lỡ may bạn tới New York mà bị tiếng sét ái tình giống như tình cảnh trong bài hát "You are beautiful" của James Blunt hay là như tôi với Ryan thì cũng không phải là vô vọng khi đi tìm

người đâu nhé!".

Ronie nằng nặc xin tôi số điện thoại nhà. Được biết Ronie đang làm ở một tiệm nail trên phố Harlem, chủ tiệm là mẹ của Helen. Mẹ của Helen rất muốn hai người thành đôi để sau này Ronie sẽ thay mặt "mẹ vợ" quản tiệm. Nghe nói Ronie cũng là một thợ lành nghề và được rất nhiều khách hàng nữ là thích (thì nhìn chàng cũng lung linh ra phết đấy mà). Tôi hỏi khi nào thì hai người sẽ cưới Ronie nói rằng anh ta là một người thích bay nhảy và không sẵn sàng cho cuộc sống gia đình. Ronie mới chỉ đến New York được hai năm. Thời gian trước đó anh ta làm nail ở Florida, là con nuôi của ông bà chủ tiệm dưới đó,

nhưng theo chủ nghĩa xê dịch nên đi lung tung. Có thể anh ta sẽ lại chuyển đi bang khác một thời gian nữa. Bố mẹ của Helen có vẻ dùng chiêu con gái để giữ Ronie lại. Nghe nói họ là người Bắc di cư năm 54, tính tình vẫn đặc sệt chất Bắc, tính toán khá lâu dài và hiển nhiên không phải lôi con gái ra cho Ronie chơi bời. Ronie cảm thấy rất khó xử. Đấy, đại loại bắt đầu được nghe trút như thế đấy.

Qua nói chuyện cũng đủ biết đây là một con người khá đào hoa, tính linh phóng khoáng, có tài (là cạ cứng của tiệm nail mà), nhưng có vẻ hiểu biết về Việt Nam và xã hội hơi hạn chế. Ronie có mấy câu hỏi cực kỳ ngây thơ kiểu: "Ở nhà em có thấy mấy gã Việt

kiều hay đứng trước cổng trường Đại học sẵn ghẹ không?" (Ghẹ chỉ là gái). Ronie cũng nghĩ rằng tôi ngây thơ lắm. Chắc hẳn anh chàng này không biết rằng hiểu biết về New York anh ta chẳng bằng một phần mấy tôi. Tóm lại là, tôi không có cảm tình cho lắm. Tôi cho Ronie số điện thoại tiệm nail của Billy. Kể đôi lúc buồn ngủ quá anh ta gọi đến cho tôi tỉnh ngủ và trêu tức Billy cũng là một điều hay. Ronie nói nhiều và đa phần tôi phải cảnh giác trước những gì anh ta dò hỏi. Tôi thắc mắc Ronie bao nhiêu tuổi tôi nhìn anh ta không tới 26 tuổi. Ronie nhe miệng cười đắc chí và không nói gì. Tôi đã phải đi quá khu đảo để Ronie không biết thực sự tôi ở khu vực nào. Tôi giả vờ lên một phố

khá xa đảo một đoạn, đợi Ronie đi khuất tôi sẽ bắt tàu đi ngược lại. Thật là mất công nhưng không có cách nào khác.

Ronie đòi đưa tôi về tận nhà nhưng tôi bảo được rồi vì tôi còn đi xe bus nữa. Anh ta cũng biết ý và nói hẹn gặp tôi. Trước khi chia tay còn bảo tôi nếu muốn wax lông mày ra tiền thì tới chỗ anh ta làm rất đông khách! Điều này khiến tôi suy nghĩ, vì không phải là tôi cần khách, mà vì tôi bắt đầu sợ thái độ của Billy và đến một lúc nào đó có thể tôi sẽ phải ra đi...

Tôi về và muốn gọi điện cho Ryan nhưng số của Ryan chỉ có voice message, gọi liên tục mà không được.

Tôi đồ rằng có thể Ryan đang ở một nơi sóng yếu hoặc đang đi tàu điện ngầm, hoặc tắt máy. Tôi cứ thấy chán chán.

Thế rồi 11 giờ, đang xem Friends thì có điện thoại. Tôi nhắc vội. Thật tiếc, đó là Billy. Billy hỏi tôi làm gì và đã ăn uống chưa, sao không đi chơi. Chuyện nhạt như nước ốc và tôi cũng chẳng hứng thú tiếp. Billy lại bảo mai dẫn tôi đi ăn nhé, tôi lại ngại ngại. Billy nói, ngày mai sẽ dẫn tôi đi gặp em gái của Sheryl. Cuối cùng, vì sự tò mò và vì vẻ đẹp qua miêu tả mà tôi đồng ý đi. Billy lại ấn định ăn tối, rồi có thể đi xem phim. Câu nói này làm tôi nhớ tới Ryan. Sao hôm nay Ryan không gọi cho tôi nhỉ? Tôi cũng

không hiểu Billy và cô bé kia sẽ có thái độ thế nào. Họ toàn là những người kỳ lạ, tôi nghĩ thế!

Lại một ngày buồn tẻ trôi qua. Tôi và Billy ít nói chuyện với nhau hơn. Tôi không biết có phải tôi đang cường điệu hóa thái độ của tôi lên không, vì thực ra đã có chuyện gì xảy ra đâu. Billy cũng không biết tôi đã nhìn thấy gì nên anh ta cũng tỏ ra khó hiểu. Buổi chiều, Billy nói rằng cô bé sẽ tới đây và 3 chúng tôi sẽ đi với nhau. Cô bé đang thực tập gì đó ở khu vực này, đang học một trường "Art and Design" nổi tiếng của công ty thời trang New York. Và tôi đã được gặp "cô bé" ấy. Một cô gái mà vừa bước vào tôi đã giật

mình vì... xinh đẹp. Kiểu xinh đẹp cực kỳ ưa nhìn và cực kỳ quý phái. Bà khách tôi đang quét sơn tay vừa ngoạn nhìn thấy mà cứ há hốc mồm nhìn.

Tôi thấy ghen tị vì bình thường bà ấy vẫn khen tôi xinh, nhưng giờ thì tôi không là đối thủ. Cô gái ấy có một cái tên rất dễ thương: Lavender - Hoa Oải Hương. Nghe chừng tên tiếng Trung cũng chính là Hoa Oải Hương. Lavender được gọi ngắn gọn là Lave. Lave có một làn da trắng mịn tuyệt đẹp, mái tóc đen dài óng, lông mi dài cong vút và một cái miệng cực duyên. Cô có hai lúm đồng chĩnh nhỏ xíu, một chiếc mũi thẳng dài nhưng hơi hếch bên cánh mũi, và một cái khuyên mũi nhỏ xíu rất đáng yêu.

Kiểu xinh rất duyên mà người ta ngắm mãi không chán. Nếu cô chị Sheryl xinh sáu thì Lave phải xinh mười. Và nói thật rằng đó là cô gái châu Á đầu tiên trong cuộc đời mà tôi thấy xinh tới như vậy, kể cả diễn viên Hong Kong cũng phải xách Mercedes chạy theo dài.

Lave còn khá cao nữa. Mặc một chiếc áo choàng trắng có mũ và đôi bốt trắng, Lave cao hơn cả Billy, người cũng đã phải trên mét bảy. Tôi đoán rằng Lave còn có thể là người mẫu nữa. Một cô gái như vậy về Việt Nam khó sống lắm đây. Tôi nghĩ thầm. Cô gái xinh đẹp quá làm tôi đã thấy ngại không dám đi bên cạnh rồi. Lave rất thân thiện khiến tôi thấy dễ gần hơn.

Cô rất hay cười, còn hay cười hơn cả tôi. Billy ghé tai tôi: "Nhỏ đẹp hôn?" Tôi phải thốt lên: "Quá đẹp?" Cô gái đẹp và một cái tên cũng đẹp Một người thế này thì bao chàng trai phải vây quanh đây?

Hôm nay ba chúng tôi sẽ đi ăn ở quán ăn Nhật trên Times Square. Lave nói bằng một thứ tiếng Anh khá chuẩn vì sinh ra ở đây. Lave đang học làm nhà thiết kế, tính tình trông vậy mà khá trẻ con so với vẻ bề ngoài quá hoành tráng đó. Dường như Lave rất thích tôi, chưa gì đã hứa dẫn tôi đi xem chỗ này chỗ kia, show thời trang này nọ. Trong cuộc nói chuyện của Lave với Billy hay nhắc tới một người nào đó tên là Josh, có thể là bạn trai của

Lave. Vì Billy hay hỏi hôm nay hai người đã gặp nhau chưa?

Chúng tôi đi ăn, Lave nói rất nhiều.

Cô gái xinh đẹp nên lúc nàng dạo chân trên phố cả già lẫn trẻ trai gái đều ngoái lại nhìn, còn huýt sáo nữa.

Tự nhiên thấy mình thấp bé và xấu xí ở bên cạnh. Nhưng mà cả tôi và Lave đều gây sự chú ý khủng khiếp, và Billy xem chừng khá tự hào về điều đó.

Đó là hoàn cảnh tôi làm quen với hai con người, hai con người sẽ tạo cho các bạn cực kỳ nhiều bất ngờ ở những phần sau của câu chuyện. Đặc biệt Lavender - cô gái mang tên Hoa Oải Hương, những chuyện đã xảy ra với cô, gia đình, sắc đẹp, tình yêu...

có thể viết thành một kịch bản phim thể loại bi kịch tuyệt hay! Tôi sẽ dành một phần tự truyện của mình để nói về nhân vật xinh đẹp này?

Phần 17

Lave nói rất nhiều nhưng nhất lại xỉ mặt xuống và phụng phịu với Billy bằng tiếng Quảng. Dưới ánh đèn cái khuyên mũi của Lave nhất lại ánh lên xinh ời là xinh, và nó khiến sau này tôi về bị ám ảnh. Lave nhất lại ngó điện thoại ý chừng chờ xem có ai gọi điện hay không. Tôi chợt nghĩ, nếu mình có một cái điện thoại như thế chắc cũng đang mong ngóng chờ được Ryan gọi điện như vậy.

**Chàng Josh nào mà may mắn thế
nhỉ? Được sở hữu một cô gái như thế
này chắc cũng chẳng phải dễ dàng gì.
Tôi ngồi ngắm Lave một lúc, rồi cũng
bắt đầu hoạt khẩu, vì tính tôi tò mò,
không hỏi chuyện không được.**

**Trước tiên là tôi khen, vừa khen vừa
ngắm. Lave rất thích thú, nàng ngoái
bên phải, rồi lại bên trái cho tôi ngắm
và cảm ơn rồi rít. Đồng thời không
quên... khen lại tôi là xinh và đặc biệt
không kém, làm tôi cũng phồng cả
mũi (tội gì?).**

"Tớ đoán cậu có cả tá bạn trai?".

**"Cậu nghĩ thế à? Ai cũng nói thế,
nhưng tớ chỉ yêu một người thôi. Ý tớ
là, đôi lúc trái tim chúng ta cũng bị
khuấy đảo bởi rất nhiều anh chàng
thú vị ngoài kia, nhưng rồi ta lại quay**

về với một người duy nhất ta yêu. Tớ là thế đấy, tớ thích nhiều anh lắm, nhưng tớ chỉ yêu một người thôi và... (Cứ hỏi một câu thì Lave lại trả lời bằng một tràng).

"Ngắt lời) Chắc bạn trai cậu đẹp trai lắm, tớ nghĩ thế?"

"Ah, anh ấy tuyệt vời đ* chịu được, người đàn ông tuyệt vời nhất trên trái đất này. À, ha ha, xin lỗi..."

Tôi phì cười vì kiểu nói chuyện vô tư của Lave, rất là American girl, và rất phóng khoáng. Chỉ thế cũng đủ hiểu nàng đang yêu bạn trai mình thế nào. Thôi, thế là có thể loại khả năng Billy dang cưa nốt cô con gái xinh đẹp nhà người ta rồi.

"Cậu có sống cùng chị gái Sheryl không?".

"Cậu gặp chị ấy rồi à?" Rồi Lave quay sang Billy trợn mắt:

"Đáng nhẽ anh nên để em gặp bạn ấy trước chứ? Anh cứ đưa cô bạn này đi khắp nơi à?" Rồi Lave quay lại tôi:

"Tớ nghĩ cậu cũng có bạn trai rồi đúng không?"

Câu hỏi này của Lave tự nhiên khiến tôi thấy hơi buồn buồn. Vì cảm giác tôi và Ryan tới lúc này thực sự không đem lại cho tôi sự chắc chắn, vả lại tự nhiên Billy nín bật ngồi chờ câu trả lời của tôi làm tôi quyết định trả lời là:

"Không, và tớ không có ý kiếm một anh ở đất New York này. Tớ phải quay lại nước mình hè này để học nốt đại học".

"Gì cơ? Cậu sẽ quay trở lại á? Tiếc

quá. Cậu sẽ ở đây và làm việc cho mẹ tớ, thế tốt hơn. Tớ nghĩ cậu có bạn trai ở Việt Nam rồi, cậu cũng xinh lắm mà?"

"À không, ở Việt Nam tớ không có".

"Thật á?"

Và chúng tôi cười âm. Nói chuyện với Lavender thật thoải mái. Thật hiếm khi trong một thời gian không dài mà tôi được gặp nhiều người xinh đẹp tới như vậy. Tôi coi đó cũng là một may mắn.

Điện thoại réo, Lave rú lên ngay và tươi tỉnh hẳn.

Nàng hỏi vu vơ xem chàng kia đang ở đâu, đang làm gì và nhớ nhung ra sao, nàng đang đi ăn, có một cô bạn mới xinh đẹp, và cứ thế cứ thế. Tôi lại phải quay sang nói chuyện với Billy.

Tôi hỏi bằng tiếng Việt:

"Lave sống với ai vậy? Chị gái hay với mẹ?".

"Nhỏ sống với mẹ. Chắc phải về sớm vì Mei không thích Lave về muộn, bữa khác xem phim vậy".

"Anh và Sheryl thế nào?".

"Sao em lại hỏi thế?"

"Thôi ăn nhanh rồi anh đưa Lave về đi, hôm nay em cũng mệt không hứng xem phim lắm. Nhưng mà anh nói đúng, bạn ấy xinh quá? Thế này thì bao nhiêu người yêu nhỉ?".

"Oh, nhỏ chung tình lắm, nhỏ chỉ yêu boyfriend của nhỏ thôi".

Tôi gật gù tỏ vẻ hâm mộ. Lave vừa nghe điện thoại vừa cười và đẩy đẩy Billy cứ như hiểu được chúng tôi đang nói gì.

Chúng tôi ăn xong và ra về. Tôi tự đi về bằng tàu vì nhà của bà Mei ngược hướng, Lave phải về sớm. Hôm nay tôi vui và thấy dễ chịu hơn nhiều so với hôm đi cùng với bà chị Sheryl. Tôi cũng thấy có cảm tình hơn với Billy vì đã giới thiệu cho tôi Lave, một cô gái dù có không chơi được thì để... ngắm cũng được. Và tự nhiên tôi thấy mình "vị tha" hơn. Billy cũng đâu đến nỗi đâu, tất cả cũng chỉ là ở mức tôi suy đoán thôi. Cứ cho là Billy và bà chủ yêu nhau thì cũng như Ryan nói đó, "tình yêu là phi tuổi tác", còn đã có bằng chứng gì là Billy cặp với cả Sheryl đâu. Tuy nhiên, tôi thấy Lave tuy nói nhiều và hay cười mà lại thoảng có

nét gì đó u sầu, có lúc khuôn mặt xinh đẹp như có thể khóc ngay được. Là tôi cảm giác, hay do những người đẹp thường đem lại những suy nghĩ cho người khác như vậy?

Tôi trở về trên chuyến tàu E. Thấy vui vui vì được gặp Lave, nhưng lại thấy buồn và hơi lo lo về Ryan.

Chẳng hiểu sao Ryan không gọi cho tôi nhỉ? Có làm gì hay đi đâu cũng nói cho tôi biết tôi khỏi mong chứ.

Trời lạnh, tôi đi ven sông trở về nhà. Chắc khoảng 9 giờ hơn gì đó. Đi buổi tối ven sông cảnh rất tuyệt vì từ bên đảo nhìn sang bờ bên kia là một Manhattan rực rỡ và những ngôi nhà óng ánh ánh đèn, có những tòa nhà như huyền thoại. Tôi chợt nhớ tới

xưa kia, khi tôi ở đây ngày nhỏ, mỗi lần trời lạnh và sương mù, tôi hay lên tầng 32 của nhà ăn cơ quan mẹ khu Riverside và nhìn ngắm toàn cảnh cùng bờ sông bên dưới. Nhớ tới bao giờ cũng thấy hai tòa tháp đôi World Trade Center sừng sững dù đứng ở góc độ nào. Bây giờ thì tòa tháp ấy đã chỉ còn là một khoảng trống của những kỉ niệm đáng thương. Tòa tháp xưa kia là nơi thỉnh thoảng tôi và Hạnh, Giang vẫn trốn vài tiết lên đó chơi, vì nó gần tượng thần Tự Do. Tôi nhớ lại cái cảm giác mình đã khóc khi xem trực tiếp qua CNN thấy tòa nhà bị chọc thủng bởi hai chiếc máy bay định mệnh. Tôi rất buồn vì nơi đó gắn rất nhiều kỉ niệm ngày nhỏ của tôi với vài người bạn, và vì

đó là một công trình vĩ đại. Nếu bạn đã từng tới sẽ trực tiếp cảm nhận được sự vĩ đại của nó, thì sẽ biết tiếc khi thấy nó bị sụp đổ. Hôm nay tôi thực sự nhớ tới tòa Tháp Đôi, vì nó cho tôi cảm giác nuôi tiếc và rất bất an. Có lẽ do tâm trạng, tôi thấy gì đó buồn và không bình thường trong người. Có thể là vì Ronie, Billy hay là Ryan?

Đứng ngắm ven sông một lúc, tôi cũng hơi suy nghĩ. Có lẽ khi về Việt Nam, bao giờ ven sông và Central Park cũng là hai nơi được tôi nhớ tới nhiều nhất vì chúng đem lại rất nhiều cảm giác và kỉ niệm. Sau này, hình ảnh ông già ngồi viết truyện cũng được lưu vào trong ký ức của tôi.

Gió hơi buốt. Tôi đã về nhà. Việc đầu tiên, tôi lại hỏi có ai gọi điện không? "Có", thẳng em tôi trả lời. "Có một anh tên là Ryan gì đó". Tôi mừng quỳnh, thế ra là có gọi sao. Tôi vội vàng nhắc máy gọi điện cho Ryan. Lại không nhắc máy. Một lúc sau tôi gọi lại, thấy tiếng ồn ào, và bên kia là một giọng... phụ nữ: "Ryan không có ở đây " Rồi dập búp một phát. Tôi hơi sững sờ. Hình như là giọng của Garbriel?

Và điện thoại lại réo lại.

Phần 18

Bothered

Tôi ngại ngần không biết có nên cầm máy lên không, chả biết là ai và có ý định gì. Mà cũng chưa... hoàn hồn nữa. Nhưng điện thoại réo ác quá, tôi không nghe thì bố mẹ tôi cũng thắc mắc mà nghe, thế còn phiền hơn.

Thôi thì... nhắc!

"Này này, anh đây, Ryan. Anh gọi cho em nhiều lần nhưng em chưa về". (Tôi tự nhiên thấy tức điên lên được!)

"Gabriel vừa mới nghe máy của anh à? Anh đang ở đâu?"

"Anh đang cùng với ban nhạc. Anh gọi điện để rủ em đi xem buổi biểu diễn tối nay mà không liên lạc được.

"Gar chỉ lấy điện thoại của anh thôi mà, đừng lo, bạn anh lôi cô ấy ra ngoài rồi". (Thế là thấy nhẹ nhàng hơn, lại còn tiếc nữa chứ)

"Em vừa đi ăn tối với một người hôm nay và em để lỡ buổi biểu diễn của anh rồi, chán quá. Anh vẫn đang biểu diễn à?"

"Bọn anh đang nghỉ giải lao. Nghe này, chỗ này xa lắm, nhưng anh sẽ qua chỗ em chốc nữa, em có gặp được anh không?"

"Mấy giờ"

"Khoảng 12 giờ"

"OK, khi nào đến thì gọi em"

"Được rồi cưng, anh nhớ em lắm!"

"Em cũng nhớ anh!"

Vậy là một ngày lo lắng suy nghĩ đã được giải tỏa ít nhiều, dù sao cũng không tệ lắm. Gabriel đúng là cứ hậm hậm thế nào vậy. Thực sự thái độ như vậy khiến tôi khó chịu lắm. Mà cô ta cứ bám theo Ryan mọi lúc

mọi nơi như thế nhỉ?

Tôi cũng suy nghĩ về việc phải mua một cái di động. Ở đây di động khá rẻ, 50\$ là có thể có một tài khoản của một hãng nào đó cùng với một cái di động tặng kèm khá xịn luôn. Tất nhiên không có sim và chỉ được dùng trong nước Mỹ. Nhưng thế thì tôi phải thực sự đi làm để có tiền. Tôi lại nghĩ tới việc có thể tới chỗ Ronie làm việc.

12 giờ 15 phút, điện thoại nhà réo.

Tôi nhắc vội vì sợ bố mẹ biết, mà biết chứ vì nó kêu âm lên mà. Bố mẹ tôi rất lờ mờ vì không hiểu tại sao giờ này tôi còn có người gọi, mà tôi cũng đâu phải quen nhiều người ở đây.

**"Anh ở dưới tầng một, em xuống đi".
Tôi xuống nhà, Ryan đang ngồi trên**

ghế chờ của phòng lobby. Thấy tôi đi ra từ thang máy anh đứng dậy ngay. Tôi rất muốn đi tới ôm Ryan và nói rằng cả ngày hôm qua và hôm nay tôi rất nhớ anh. Nhưng tôi chưa kịp làm thế thì Ryan đã... ôm tôi trước: "Anh nhớ em nhiều lắm!" Tôi thấy mình nhỏ xíu trong vòng tay của Ryan. Ryan có một mùi nước hoa rất đặc biệt, tôi không rõ đó là mùi gì nhưng nó gợi nên một điều gì đó cực kỳ đàn ông và ấm áp. Tôi ôm lại anh, anh lại hít hít vào mái tóc của tôi (Tôi biết Ryan thích hít tóc nên đã kịp thời... xịt một ít Este Lauder vào đó). Anh bảo sao hôm nay tôi lại thơm thế. Ông lễ tân da đen rất quý mến tôi cứ nhìn tôi cười tủm tỉm. Ông ta tỏ vẻ vui mừng và không có gì ngạc nhiên

khi tôi có một boyfriend đẹp trai tới như vậy. Ryan hỏi tôi có được ra ngoài xe của anh lượn một vòng quanh đảo hay không? Tôi bảo tại sao không?

Chúng tôi ra xe. Ryan quờ tay bảo tôi ngồi lại gần, nói rằng muốn được nghe tôi hát, tôi có bài hát gì hát được không? "Một bài hát Việt Nam, được không?"

Tự nhiên tôi chẳng nghĩ ra bài gì để hát cả, nhưng tôi cất lên hai câu hát mà tôi rất thích trong bài "Chiếc lá đầu tiên" của Tuấn Khanh: "Sớm thức giấc chợt nghe mùa đông, ứa nước mắt vì tay em gầy". Tôi giải thích câu hát đó cho Ryan nghe.

Ryan bảo Ryan cũng đang ứa nước mắt vì tay tôi gầy đây. Và anh nắm

lấy tay tôi, tay tôi nằm gọn trong bàn tay của anh.

"Buổi biểu diễn hôm nay thế nào?"

"Tuyệt. Em nên có một cái di động để anh có thể gọi điện. Anh đã muốn em ở đó với anh biết bao".

"Em đang nghĩ tới việc mua một cái".

"Hey, anh xin lỗi về chuyện Gabriel lúc nãy. Cô ấy điên lắm, dạo này quái đản lắm. Anh đang cố tránh né cô ta".

"Ha ha, anh bảo anh sẽ bỏ chỗ làm việc mà, anh sẽ bỏ chứ".

"Từ tuần sau, anh sẽ tới làm việc ở chỗ của thầy giáo anh, ông ấy có một phòng nha ở bên Brooklyn. Cũng khá xa nơi anh ở nhưng đi tàu thì cũng nhanh thôi, chỉ khoảng 45 phút,

nhưng cũng OK".

"Gabriel biết chưa?".

"Anh không biết, có thể, nhưng dù sao cô ấy chẳng làm được gì mà".

"Anh quen cô ấy lâu chưa?".

"Bố cô ấy là giáo sư ở trường anh, cô ấy học cùng khoa với anh".

"Cô ấy cũng đi học đại học cùng anh à?".

"AHHHHH, em biết rồi. Anh sẽ vẫn gặp cô ấy ở trường mà thôi".

Ryan cười hơi buồn buồn.

Tôi kể cho Ryan nghe hôm nay tôi đã được gặp một cô gái người Hoa cực kỳ xinh đẹp và rất đáng yêu, anh chủ đã giới thiệu cho tôi. Đó là con gái thứ hai của bà chủ tiệm spa.

"Bà ấy có mấy cô con gái rất xinh đúng không? Nhưng anh chẳng quan tâm, em là nhất rồi!"

Tôi cười ra vẻ rất "khiêm tốn". Tôi cũng nói rằng anh là người tuyệt nhất.

Tôi lại nhớ ra thêm vụ về Ronie, và kể rằng có một anh chàng Việt Nam lai Tây Ban Nha muốn làm quen với tôi ở trên tàu điện ngầm.

"Ha ha, cẩn thận cô bạn gái của anh ta nhé. Nhưng anh ta làm sao mà cướp em từ anh được. Mà nghe này, cẩn thận nhé, OK?"

Tôi gật đầu. Xe lái ra phía ngọn hải đăng nhưng trời rét nhìn không được đẹp lắm. Ryan dừng xe, lặng ngẫm một lúc miên man. Khuôn mặt anh và ngọn hải đăng phản chiếu gặp nhau

qua tấm kính sương mờ lạnh lẽo có ánh đèn hiu hắt ngả vàng, thoáng một nỗi buồn sâu rất đẹp, một hình ảnh tôi lại nhớ mãi. Có thể anh đang nhớ tới bố mình hoặc đang nghĩ về ước mơ được đi biển.

Tôi muốn nói và hỏi anh thật nhiều điều nhưng có lẽ lặng yên lúc đó là tuyệt vời nhất. Tay Ryan vẫn nắm lấy tay tôi, ấm và chặt. Rồi anh đưa tay tôi lên mũi hít và cắn nhẹ một cái. Tôi tựa đầu vào thành ghế mỉm cười, có lẽ tới lúc tôi yêu anh thật rồi.

Anh lại chở tôi quay lại nhà. Trước khi chuẩn bị xuống xe, Ryan kéo tôi lại và hôn lên má, hít rất lâu.

Hôm nay nếu anh bảo hôn lên môi tôi thì tôi... đồng ý đấy. Nhưng chẳng

hiểu sao anh không làm thế, có thể anh nghĩ tôi vẫn chưa sẵn sàng. Nhưng tôi thích vậy, tình yêu phải để cho đói một chút, thế mới thật lãng mạn.

Về đến nhà, tôi rất vui và nhanh chóng ngủ ngay. Gần 1 giờ, may mà bố mẹ tôi không để ý gì cả.

Hôm sau tôi tới tiệm nail hơi muộn chút xíu, cũng có vài khách wax lông mà đang chờ tôi. Tôi bắt tay vào làm với ước mơ phải mua được cái di động trong tuần này hoặc chí ít sang tuần sau.

Billy thấy tôi vui nên cũng nói nhiều hơn ngày hôm qua. Anh liên tục hỏi tôi về Lavender. Tôi nói rằng tôi rất

thích, nếu tôi có mua đi động, anh nhớ cho tôi số điện thoại của cô ấy.

Buổi chiều, tiệm có điện thoại. Tôi nghe thấy tiếng Billy: "Chờ đã, cô ấy đây." Rồi Billy gọi tôi. Tôi ngạc nhiên, sao Ryan lại gọi giờ này? Mà đã cam kết không gọi đến đây nữa cơ mà. Tôi nghe máy, và mọi người đoán xem đó là ai?

Đó là Garbriel. Cô ta chắc chắn vẫn giữ tờ giấy liên lạc của tôi, trong đó tôi ghi cả số phone và địa chỉ tiệm nail, số phone nhà. Theo đó ban ngày thì gọi tới đây, buổi tối thì gọi về nhà. "À mà y là Kin đấy hả? Tao cần nói chuyện với mày".

"Có chuyện gì?"

"Ồ, mà y biết có chuyện gì mà. Mà y

đang cướp bạn trai của tao. Nghe này cô gái, cô nên dừng lại đi, hoặc nếu không sẽ bị nghiền nát như khoai tây đấy".

Giọng của Gar rất trịch thượng, và lần đầu tiên tôi phải nghe đe dọa như vậy. Kể thì cũng thoáng sợ hãi, có lẽ khuôn mặt tôi hơi biến sắc vì Billy nhìn tôi đầy lo lắng.

"Tôi chẳng cướp đoạt gì của chị cả và nghe này, đừng có nói chuyện với tôi cái kiểu đó. Tôi không phải loại người dễ dãi mà chị có thể mắng vào mặt tôi đâu?"

Tôi bắt đầu nói to tiếng hơn khiến cả Billy và cô Lyn làm cùng đều phải nín thở. Chắc họ còn ngạc nhiên nữa khi

nghe thấy từ "ăn cắp".

Rồi tôi đập búp máy (cũng ghê gớm phết đấy nhỉ).

Mặt đỏ phừng phừng, tôi ngược nhìn Billy đang há hốc nhìn tôi.

"Trời, có chuyện gì vậy?"

"Không có gì ạ, con mụ này nhằm người nó cứ bám theo em".

"Nè, nó đe dọa gì hông? Cẩn thận nha, chồn này hông có đùa đâu. Chóc anh đưa em về nhé!"

"Dạ, không cần đâu ạ?".

Điện thoại lại réo. Tôi nhìn Billy đầy ảm ý.

"Không, cô nhằm số rồi". Rồi Billy cũng đập máy luôn. Tôi thấy biết ơn Billy đến thế. Nhưng người tôi cứ run lên. Tôi định lấy máy gọi cho Ryan kể

câu chuyện nhưng có lẽ nói ở đây không tiện, có thể chiều về.

sáu giờ, tôi xuống bến. Và tôi đã giật bản mình khi thấy Gabriel đã chờ sẵn ở đó!

Phần 19

Vác một bộ mặt nghiêm trọng, Gar đứng ở ngay lối rẽ xuống để đảm bảo sẽ không để lọt tôi. Chiếc mũ đỏ ửng vì gió rét, dường như Gar đã đứng ở chờ ở đây khá lâu và phải biết chắc chắn rằng tôi chưa về nên mới kiên nhẫn như vậy. Chợt nghĩ, Ryan quả có sức hấp dẫn, anh chàng đã để bao nhiêu cô gái phải chịu giá rét như thế này đây nhỉ?

Garbriel nhìn thấy tôi và tiến tới rất nhanh:

**"Chúng ta nói chuyện được không?
Chúng ta nói chuyện được không?"**

Tôi chưa kịp phản ứng.

**"Chúng ta nói chuyện được không?
Chúng ta nói chuyện được không?"**

Garbriel nói liên tục câu nói đó đến nỗi tôi phải thốt lên:

"Được thôi được thôi, nhưng về cái gì? Ryan? Tôi không thích nói về anh ấy?"

Và Gar lại tiếp tục như bắn súng liên thanh:

**"Chúng ta nói chuyện được không?
Chúng ta nói chuyện được không?"**

Thật là khó chịu, tiến thoái lưỡng nan. Tôi thấy khó:

"Rồi rồi, nói đi?"

Garbriel nắm lấy tay tôi lôi đi xéch xệch, khiếp quá. Dù sao cô ta cũng cao hơn tôi một tí, khỏe thì khỏe hơn nhiều nên tôi không thể nào kịp cưỡng lại. Và thay vì giật tay lại tôi cũng... nắm tay lại luôn, thể hiện như... hai người bạn vậy. Hành động này hình như lại khiến Garbriel rung mình thì phải. Có lẽ tôi không chicken shit như cô ta nghĩ, và quả thật, tôi cũng chưa bao giờ là người dễ bị bắt nạt cả. Ở đây, những cô gái châu Á hay bị coi là nhút nhát không mạnh bạo, một phần là do truyền thống Á Đông, một phần là do... tiếng Anh kém. Có lẽ Gar nghĩ tôi là một người như vậy. Thật tiếc, cô ta

không biết tôi là một cô gái Việt Nam, và cũng không phải là người quá tầm thường.

Gar kéo tôi ra... Central Park. Đứng lại một lúc, cô ta nói:

"OK, nghe này. Tao không biết mày ở cái xá xỉnh nào tới, đang làm cái đêch gì, cái bọn Trung Quốc như mày có khắp nơi và hủy hoại cái đất nước này. Và một điều nữa, Ryan đã là bạn trai của tao từ hai năm nay rồi. Mày có biết vì sao anh ấy lại làm việc ở đây không đây là bởi vì anh ấy muốn ở bên cạnh tao. Tao quá mệt mỏi phải đi đề nghị mọi người để cho chúng tao yên rồi. Nói cho mày biết tao không phải là một người xấu, nhưng một khi dính líu tới bạn trai của tao

thì tao sẽ làm mọi việc để ngăn cản mày, OK?"

Gar nói tuôn ra một tràng và nói rất nhanh. Tôi cứ đứng nhìn, ý chừng đợi cho cô ta nói cho hết đi, chứ tôi nói cô ta lại cắt thật là mệt. Gar dừng lại vì sự lặng im của tôi và cô ta nghi rằng tôi đã không hiểu... tiếng Anh:

"Mày có hiểu tao nói gì không? Mày có nói được tiếng Anh không?"

"Tất nhiên là tôi hiểu chị nói gì rồi trừ khi chị vừa nói tiếng Trung Quốc? Bởi vì tôi không nói tiếng Trung Quốc?".

"Kệ mày là cái quái gì, vút đi. Mày hôn anh ấy chưa?"

"Đây không phải là chuyện của chị. Tôi không hiểu vì sao mình phải ở

đây chỉ để cái tai mình bốc mùi bởi những từ ngữ của chị. Những từ của chị là vô dụng, chúng chỉ có giá trị khi do chính Ryan nói. Tôi không biết chị, chị nên để tôi yên đi!

Tôi thoáng thấy sự bất ngờ từ phía Gabriel. Có lẽ tôi là đối thủ nặng ký hơn cô ta nghĩ. Tôi không phải dọa dẫm ba câu là sợ và vì... đúng là tôi nói được tiếng Anh, đủ sức cãi lý tốt là khác Có một đặc điểm, dù tiếng Anh hay tiếng Việt, tôi hầu như không bao giờ chửi bậy. Cho dù "đối thủ" của tôi có đầu đường xó chợ đến mấy, nhưng mà rồi họ vẫn phải im hết! Tôi chỉ chửi bậy... một mình những lúc bị hồng hóc hay đang trí mà thôi.

Nói xong, không để cô ta nói tiếp, tôi quay ngoắt đầu đi rất nhanh. Tôi nghĩ rằng lúc đó mặt tôi rất đỏ, cả người nóng ran. Tiếng Gar chạy theo, kéo tay tôi từ phía sau:

"Này, nghe này quay lại đây, damn". Gar vừa kéo tay tôi, tôi hét lên một cái làm những người trong Central Park giật mình quay lại. Gar hơi ngượng ngùng. Cô ta lại kéo tay tôi, tôi lại hét lên. (Tôi hét lên theo kiểu... trêu tức, chứ không phải là kiểu sợ hãi) Mỗi lần hét tôi lại cười lên một cái khiến Gar có vẻ hoảng thực sự, giờ thì biết ai là chicken shit rồi.

"Mày điên thật rồi, damn. Mày bị làm sao thế?" Gar thốt lên, mặt mày nhìn... không thể mê được.

Nhưng cô ta cứ chạy theo tôi. Và thật may mắn, đang đi như ma đuổi thì tôi nhìn thấy Billy đang đứng ngay chỗ rẽ từ công Central Park sang phố. Hình như anh đã đi theo tôi. Có thể anh đã biết tôi vừa gặp Gabriel. Tôi vừa đi tới nơi, Billy nắm tay tôi kéo vào trong xe của anh ngay gần đó. Gabriel đứng lại, khoanh tay nhìn đầy bất lực.

"Trời, trời, biết rồi, đừng phải mấy con nhỏ này mệt lắm nha. Cần thận nó làm hại đó, chôn này hông có phải chỗ đùa mà nhỏ. Anh bảo rồi, em phải cần thận chứ. Có chuyện gì vậy, nói được không?"

Tôi vẫn còn run và ngồi thẩn ra một

lúc. Rồi tôi nở một nụ cười:

"Không có gì, nó không làm gì được em đâu. Hi hi, cảm ơn anh. Mà anh đi theo em đó hả?"

"Thì đó, đóng tiệm xong lái xe qua đây thấy em đi vô trong đó với con nhỏ nên anh dừng xe đi theo đó mà".

"Oạch, nhớ đâu đó là bạn em thì sao, sao anh phải lo thế?"

"Hông có đâu, anh nhìn thấy cái mặt em không có được vui"

"Thế em phải làm sao bây giờ"

"Thế con nhỏ đó là ai? Em có chuyện gì với nó? Có gì phải call cảnh sát đó, hông có đùa". Tự nhiên tôi cứ thấy rờn rợn.

Tôi xin Billy thả tôi xuống bên xe gần nhà vì không muốn Billy biết tôi ở

đảo. Billy năn nỉ tôi một hồi rồi cũng cho tôi xuống. Anh nhìn theo tôi đầy dò hỏi xem tôi có chuyện gì nữa không, tất nhiên không quên lời dặn phải thật cẩn thận và có gì gọi điện cho anh. Chưa bao giờ tôi thấy yêu mến Billy như ngày hôm đó

Trở về nhà, tôi vẫn chưa được bình thường. Việc đầu tiên tôi muốn làm là gọi điện cho Ryan. Tôi muốn nói rõ ràng chuyện này với Ryan. Tôi không muốn bị bám đuôi lằng nhằng như vậy, rất mệt mỏi!

Ryan nhắc máy:

"Hey, hôm nay em gặp bạn gái anh đấy Ryan"

"Gì cơ?"

"Bạn gái anh?"

"Ai cơ?"

"Anh biết ai mà?".

"Đừng nói với anh là Gabriel lại đến quấy em".

"Thế đây. Cô ta tới tiệm nail và hỏi về mối quan hệ giữa anh và em, em mệt mỏi rồi Ryan".

"Ồi Chúa ơi, chớ thế?" Ryan kêu lên rồi khẽ... chửi bậy.

"Damn, làm sao mà cô ta tìm được chỗ em làm?"

"Cô ấy có cái tờ giấy nhắn của em định gửi anh mà. Em có ghi địa chỉ tiệm nail lên đó".

"Cô ta có làm gì em không?"

"Cô ấy kéo em ra Central Park và mắng mỏ em".

"Trời, kinh khủng quá! " Ryan gằn như hét lên.

"OK, được thôi, anh sẽ giải quyết vụ này, bình tĩnh nhé. Anh xin lỗi, anh xin lỗi, ôi Chúa ơi".

Dường như Ryan rất buồn và áy náy vì những gì tôi vừa nói. Đến lượt tôi lại phải... can chàng lại:

"Ôi không nghiêm trọng lắm. Em chỉ không thích bị làm phiền thôi. Em OK mà, không có gì xảy ra cả".

"Anh đang trên upstale (ở phía Bắc thành phố), ngày mai anh sẽ gặp em. Bây giờ anh sẽ gọi điện cho Garbrien. Em sẽ tha lỗi cho anh chứ?"

"Em không thể".

"...Anh em lỗi mà! " Giọng Ryan đã hoảng hốt thực sự.

"Bởi vì đây không phải là lỗi của anh?"

Tôi nghe thấy tiếng Ryan thở phào

nhẹ nhõm.

"Được rồi, ngày mai anh sẽ gặp em".
Và thế là qua một đêm mất ngủ. Tôi không tức mà cảm thấy rất khó chịu.

Hôm sau là ngày tôi xuống spa. Cô gái Việt Nam vẫn nhí nhảnh như mọi hôm. Tôi quyết định nói cho cô ta biết chuyện boyfriend của cô ta xin làm quen với tôi. Tất nhiên tôi nói rằng chúng tôi tình cờ gặp nhau mà thôi: "Ừa, anh ấy làm gì ở đó giờ đây nhỉ?"

Tôi nhún vai.

"Anh ấy nhìn bạn anh ấy thấy hay đó, trông bạn cũng dễ thương mà".
(Hix, hung biết có là khen đều ở trong này hay không nữa).

"Hai người yêu nhau lâu chưa?"

"Cũng năm rồi".

"Chắc sẽ cưới chứ?"

"Ha ha, chắc đợi tui học xong đã".

"Cưới sớm nhỉ?"

"Anh hơn tôi 9 tuổi đó, không có trẻ nữa đâu".

"Hả?"

Tôi há hốc mồm. Tôi không thể tin nổi anh chàng này trông trẻ măng như vậy mà cũng phải cỡ tuổi Billy rồi. Nhìn Billy già dặn hơn hẳn.

"Chiều đến đón chứ?"

"Có chiều nay lại tới đón mà".

Buổi trưa, tôi ra cửa hàng đồ ăn

Trung Quốc mua cánh gà ăn như mọi hôm. Ronie và Helen cũng tới, nhìn tôi Ronie cười ngượng nghịu.

"Gặp bữa hôm nọ rồi, chào Ronie".

Tôi chủ động nói chuyện cho anh chàng đỡ ngượng. Trong lúc hai người đứng xếp hàng mua cánh gà, Ronie ngoái lại nhìn tôi nháy mắt. Ôi, đúng là đàn ông!"

Buổi chiều trở về. Tự nhiên bà chủ chạy ra hỏi tôi có ai về cùng không. Tôi ngạc nhiên và nói sao phải thế. Bà ấy nói rằng, nghe rằng có chuyện và bảo tôi: "Cẩn thận đấy". Tôi lơ mờ đoán Billy bảo bà chủ trông chừng tôi. Hừm, cũng gợn lòng xúc động.

Buổi tối, Ryan gọi điện cho tôi. Anh vẫn ở trên upstate chưa về được, hẹn tôi ngày hôm sau, về sẽ gặp tôi luôn. Ba giờ sáng. Chuông điện thoại réo. Tôi bật dậy. Cả nhà tôi cùng ngóng tai lên nghe. Chắc chỉ có thể là điện

thoại của tôi. Và đúng vậy, Garbriel.
"Này, MÀY CHẾT ĐI. TAO BẢO
MÀY ĐỂ CHO BẠN TRAI TAO
YÊN RỒI CƠ MÀ".

Gar hét lên trong điện thoại to đến
nỗi thẳng em tôi đang ngủ cũng
ngẩng đầu dậy hỏi chuyện gì thế. Tôi
đưa tay lên miệng sụỵt và nói rằng
ngủ tiếp đi. Tôi đi vào nhà vệ sinh
nghe điện.

"CHỊ ĐIÊN QUÁ RỒI ĐẤY
GARBRIEL Ạ. ĐỪNG ĐỂ TÔI
PHẢI GỌI CHO CẢNH SÁT".

"MÀY CHẴNG LÀ GÌ HẾT MÀ
LÀM TAO SỢ".

Và tôi nghe thấy như Gar... khóc thì
phải.

"XUỐNG ĐỊA NGỤC ĐI. F*

**YOURSELF". Gar rú lên.
"ĐI NGỦ ĐI! CẢM ƠN LỜI
KHUYÊN CỦA CHỊ. NHƯNG TÔI
KHÔNG TỰ F* MÌNH ĐƯỢC.
RYAN SẼ LÀM VIỆC ĐÓ! XIN
CHÀO".**

**Tôi to tiếng trở lại, nhưng vẫn giữ
phần lịch sự, và dập máy. Tắt hết
tiếng điện thoại ở trong nhà.
Đó chỉ là những sự rắc rối đầu tiên
của tôi mà thôi.**

**Lên giường, không ngủ được. Tôi
ngồi dậy, bật đèn, tìm cuốn sổ và viết
nhật ký, là viết ra cảm xúc và suy
nghĩ thì đúng hơn.**

**Và những gì tôi đang kể lại cho các
bạn, là modified từ quyển nhật ký bắt**

đầu từ ngày hôm đây!

Phần 20

You only stop dreaming when you are dead.

Tôi quyết định nghỉ ngơi ngày hôm sau. Không đi đâu hết, một phần vì thiếu ngủ mấy hôm rất mệt mỏi, một phần vì tôi muốn lang thang một mình đôi chút cho thoải mái đầu óc. Thú thực rằng, từ trước tới giờ tôi chưa bao giờ có bạn trai, và tới mức bị khủng bố tinh thần thế này thì lại càng chưa bao giờ. Nên dù có tỏ ra ghê gớm đến mấy thì tôi cũng không tránh khỏi nhiều lo lắng và suy nghĩ. Tôi chợt nghĩ tới ông già hay ngồi ven

sông. Đã mấy hôm quên mất ông già này. Tôi có một cảm giác rất yên bình khi ngồi nói chuyện và tâm sự với ông ấy. Tôi muốn gặp ông già để nói chuyện, hỏi ông xem, tôi phải làm gì bây giờ.

Buổi sáng, tôi đi bộ ra ven sông chứ chưa ăn uống gì. Trời càng ngày càng đẹp hơn. Đã sang tháng ba nên hoa bắt đầu nở và cây bắt đầu lấm chấm xanh.

Sau một mùa đông khô cằn băng giá, những mầm non lại lóc ngóc bò dậy phủ lên mặt đất một luồng sinh khí mới. Nó tạo cảm giác của sự hy vọng. Giống như tâm trạng con người, có những lúc tuyệt vọng và u ám, nhưng

sau mỗi lần đau đớn, khổ sở, lòng người lại hồi sinh. Tựa như tất yếu của thời tiết, của bốn mùa, của cuộc sống.

Hôm nay ông già của tôi có thêm một người bạn mới đang đứng nói chuyện. Đó là một người phụ nữ đứng tuổi có phong thái vừa cổ điển vừa hiện đại, tất khó tả, nhưng toát lên một vẻ thông minh và cá tính lạ kỳ. Nhìn là tôi cũng muốn bắt chuyện ngay được rồi. Vừa nhìn thấy tôi, ông ồ lên và nhanh chóng giới thiệu:

"Đây là cô bé tôi vừa nói với vô. Kin đấy!" (nháy mắt một cái).

"Đây là Michelle, đạo diễn cinema".

"Ôi wow thật ạ? Hay quá?" Tôi thốt lên. "Cô đang bàn đề dựng tiểu

thuyết của ông ấy thành một bộ phim đúng không?".

"À, có thể, lại sao không?"

Người phụ nữ tên Michelle quả thật rất cá tính và thông minh. Mặc dù mang chức danh là đạo diễn cinema nhưng ở bà toát ra điều gì đó khác khổ và bình dân, chứ không lung linh như những đạo diễn Mỹ tôi vẫn thường hay tưởng tượng. Michelle tham gia chỉ đạo sản xuất mấy chương trình thời sự của đài NY 1, đài tin nổi tiếng nhất của New York. Dự định "tâm sự" với ông già này hôm nay đổ bể vì có thêm nhân vật thứ ba, nhưng cũng thú vị chán. Michelle cũng sống trên đảo và bà nói rằng có dăm ba lần nhìn thấy tôi,

rằng tôi là cô gái châu Á ấn tượng nhất ở trên đảo. Tôi cảm thấy rất hãnh diện.

"Thế bây giờ cháu đang làm gì thế hả Kín?"

"Đi chơi loăng quăng, kiếm ít tiền và sẽ quay trở lại Việt Nam để học đại học".

"Oh, tuyệt nhỉ. Có thể đến nước Mỹ chỉ để đi chơi loăng quăng, ha ha".

"Công việc của cô thú vị quá, ý cháu là, làm đạo diễn cinema".

"À thực ra công việc của tôi là đạo diễn tin nhưng ước mơ của tôi là phải được là một đạo diễn điện ảnh nữ.

Tôi biết bây giờ còn mơ ước thì muộn quá, nhưng chúng ta chỉ ngừng mơ và ngừng làm việc khi chúng ta chết mà thôi!"

Oh, lại một quan điểm tuyệt vời. Có bao giờ chúng ta quá già để thực hiện ước mơ của mình nhỉ? Có lúc con người thật là nhiều hoài bão nhưng họ lo rằng mình không còn thời gian để thực hiện. Đúng rồi, còn sống ngày nào thì còn có thể làm được việc ta muốn ngày đó. Nếu cứ ngồi mà lo thì sẽ chẳng bao giờ làm được việc gì.

Không thử không thể biết. Có những câu nói tôi chưa hiểu hết ngay lúc đó nhưng về lâu dài nó là nguồn động lực và là quan điểm sống lúc nào mà không biết. Và bạn biết không, bây giờ Michelle đã là một đạo diễn phim ảnh thực sự, chuyên sản xuất các show cho trẻ con ở Walt Disney

**Chanel, chứ không còn đứng chỉ đạo
đọc tin tẻ nhạt trong trường quay
nữa. Michelle đã ước được như vậy
hơn 20 năm rồi và ba năm kể từ ngày
gặp tôi lần ấy, ước mơ của bà đã
thành sự thật! Một bài học đáng giá.
Chả bao giờ là quá già để ước mơ,
nếu thực sự cố gắng.**

**Cả buổi chiều, tôi nằm ngủ. Tôi mệt
nhưng ngủ lại không được ngon lắm,
giấc mơ của tôi tràn ngập hình ảnh
của Ryan. Đặc biệt là nụ cười và bộ
râu quai nón mờ mờ rất quyến rũ của
anh. Chỉ vì Ryan có râu quai nón mà
sau này bất kỳ khi nào tôi gặp một
chàng trai tóc dài và có râu quai nón
là tôi giật mình và mang theo một sự
cảm tình kỳ lạ. Tới mức, sau này, về**

Việt Nam, có một lần, đi trên phố, đang phóng lơ đãng thì tôi tình cờ phát hiện ra một người đàn ông, anh ta còn trẻ, có khi chỉ bằng tôi, có râu quai nón và mái tóc dài rất đẹp. Thực sự nếu để ý thì nét nào cũng đẹp, đẹp đến giật mình, đẹp đến xót xa, vì sao, vì đó là một người đàn ông bị... tâm thần, đứng ngẩn ngơ lang thang trên hè phố. Nhưng tôi cược rằng ai để ý sẽ phát hiện ra đó là một người đàn ông đẹp. Và đêm đó tôi cũng đã mơ về người đàn ông này. Tôi mơ rằng, tôi sẽ đem anh ta về nhà, tắm rửa sạch sẽ, "trang trí cho thật đẹp trai, rồi dẫn ra phố chơi, đây tự hào như ngày nào tôi đi với Ryan. Nhưng thật tiếc, giấc mơ lãng mạn của tôi bị cắt phụt bởi một chi tiết, đó là người đàn

ông trong mộng của tôi theo đúng nghĩa này, cứ đi một phát chàng lại dừng lại... lục thùng rác. Khổ thế đấy!".

Sau cơn mộng mị buổi chiều, tôi tỉnh giấc. Hôm nay tôi ở nhà nên sẽ phải nấu cơm. Cả ngày hôm nay không có điện thoại, lạ thật. Thế rồi tôi phát hiện ra tôi đã tắt hết cả tiếng chuông mà quên không bật lại. Nhưng tôi thấy lo, bật lại Gabriel lại gọi thật là phiền phức, tôi không muốn bố mẹ tôi biết chuyện. Vẫn thấy có cả một quả nặng ức chế đè nghẹt, tôi chợt nghĩ tới Hạnh, bạn thân của tôi đang học bên St Johns ở bên Queens. Có thể tôi nay tôi sẽ sang nhà bạn ấy để buôn chuyện cho giải tỏa tâm lý.

Hạnh là bạn người Việt hiếm hoi của tôi ở đây, chúng tôi đã ở cùng với nhau bên New York ngày bé, và giờ đang ở bên này để học cao học.

Tôi định nấu cơm xong rồi đi luôn vì nhà Hạnh khá xa, lại phải đi bộ một đoạn. Gọi điện cho Hạnh thấy nàng OK, tôi nhanh chóng nấu cơm. Định bụng thứ hai phải mua ngay một cái di động, có gì phiền phức đổ hết vào đó tôi tự giải quyết.

Tối, tôi đến nhà Hạnh. Bắt đầu tuôn ra một tràng để trút cho bố. Hạnh lo lắng và bảo tôi cẩn thận. Rồi tôi mượn cái di động của Hạnh để gọi cho Ryan, mách một phần thôi, phần

vì tôi... nhớ anh lắm. Ryan nói rằng sẽ trở về vào thứ ba tới và sẽ gọi điện ngay cho tôi. Tôi nói về vụ Gabriel quấy rối lúc nửa đêm và điều này có lẽ khiến Ryan hơi hoảng sợ. Rồi anh nói: "Tôi nay anh sẽ quay về, ý anh là anh sẽ về ngay bây giờ". Tôi bảo anh không cần làm thế, anh đang làm gì cứ làm nốt, nhưng Ryan không nói gì nữa.

Trên đường trở về nhà, mặc dù thấy thoải mái hơn sau khi trút với Hạnh và vì Ryan đòi về ngay vì lo cho tôi, nhưng tôi thấy vẫn không được vui. Tôi quyết định, sẽ ra ven sông và hét lên một cái. Và tôi hét thật, hét đến rũ cả đầu tóc vang hết cả một khu đảo, hét xong tôi lại cười một mình. Dù

sao cũng đâu có ai. Hình như trên cánh cửa một căn phòng của building chỗ tôi hét có người mở cửa sổ ngó xem đang có con điên nào quấy phá bên dưới. Hét xong, tôi lắc lắc đầu và thấy... đã. Thoải mái thật! Cảm ơn ông già viết truyện đã chỉ cho tôi cách xả cảm xúc này.

Về được 15 phút, 11 giờ đêm. Điện thoại lại réo, tôi nhắc vội. Và, bạn biết đó là ai không? Ronie đấy!

"Làm sao anh biết được số điện thoại này vậy?"

"À thì Helen cho".

"Ừa, cô ấy sao lại cho số điện thoại của em".

"À, thì anh nói muốn làm quen với em nên cô ấy cho". Thực ra, tôi đủ thông minh để biết anh ta nói dối.

Anh ta đã lấy số điện thoại này từ di động của Helen. Và tôi vốn không thoải mái cho lắm. Rồi tôi ngồi vào bàn máy tính vừa check mail, vừa nghe điện thoại qua cái giọng khó nghe của Ronie, chả ra Tây chả ra Việt, chả ra Bắc chả ra Nam. Tôi cứ âm ừ và ngáp liên tục, chả để ý xem Ronie đang nói gì nữa vì mãi xem thư. Ronie kể lể còn tôi cứ "thế à", "ah", "oh". trước những dự định, ước vọng nào tương lai, nào gia đình... của chàng đang tuôn ra ào ạt. Thú thực, tôi cũng chỉ hiểu lồm bồm. Thế rồi tôi đã hoàn toàn đứng tim và tỉnh hấn khi nghe thấy câu "tâm sự" nguyên văn sau đây:

"Em coi thường anh đúng không? Anh không phải là loại người như em

nghĩ đâu. Có vẻ em chẳng quan tâm, em biết anh vẫn làm gì không? Anh vẫn làm ra tiền để CHO DZAI và đi DZLẾT NGƯỜI đó!".

Hết Tập II